

Zuid West USA 2007

Albert en Monique

Op reis!

Posted on [24 april 2007](#) |

Na een onrustige nacht, spanning is er toch altijd weer. We staan op tijd op, douchen lekker, halen nog even mail op, ontbijtje, kopje koffie en dan is het tijd om afscheid te nemen van Saskia en Esmee die gewoon naar werk en school gaan. Ik vind dat wel prettig, niet zij die ons uitzwaaien, maar wij die hen gewoon gedag zeggen. Om half negen zitten we reikhalzend uit te kijken naar onze taxi, om negen uur kijken we nog, maar dan staan we bijna op springen. Zo rond tien over negen komt, jawel, `*(^)*#R$&*#$*&_(@#++#$` weer die groene k*t-Passat het erf opdraaien. Precies zoals vorig jaar, toen onze koffers en wij er dus met geen mogelijkheid in pasten. Een andere chauffeur, die duidelijk schrikt van onze ontstelde blikken. Ik draai me om om niet te gaan janken. Dit kan nooit! Vijf héle grote koffers, drie handbagagetrolleys en dan wij ook nog in die auto?? No way. Ik roep dat we de Chrysler wel meenemen, maar er wordt toch geprobeerd of het lukt. En ja hoor, er wordt gepropt en geduwd, Albert en Peet zitten praktisch bij elkaar op schoot op de achterbank en ik mag luxe voorin bij de chauffeur (ja, Albert, ik bèn breder!).

Het is kwart over negen als we thuis weg rijden, uitgezwaaid door Mariando. Potdikkeme, overal files. De chauffeur verzekert ons dat het echt gaat lukken. Wij berusten erin dat we er zeker geen drie uur van te voren zullen zijn, maar omdat we al ingecheckt zijn en met business class toch wel makkelijker overal doorkomen, zal een uur of twee ook wel genoeg zijn. De chauffeur gaat bij Utrecht Kanaleneiland de snelweg af, blijkt een ontheffing te hebben voor de busbaan en zoekt een stuk langs de file. Bij De Meern gaat hij helemaal toeristisch rijden en via allerlei kleine dorpjes rijden we grotendeels langs de Vecht naar Schiphol, waar we warempel om tien voor half elf uit de taxi stappen.

We kunnen zo aanschuiven om onze bagage te laten labelen, hoeven niet te wachten bij de douane en lopen rustig naar de business class lounge. Kopje koffie, koekje, handje pretzels, even naar het toilet, telefoongesprekje afluisteren wat Ruud Gullit aan het tafeltje achter ons zit te voeren, in het Engels en zo vliegt de tijd voorbij. Om half twaalf gaan we naar security, waar we aan de tand gevoeld worden over wie we zijn, wat we meenemen en wat we gaan doen. De insuline blijkt wederom geen probleem, er wordt geen douaneverklaring gevraagd en ik mag zo doorlopen. Natuurlijk wel de schoenen uit, jas, camera en laptop op de band, maar verder gaat het heel soepeltjes. We hoeven nog geen vijf minuten te wachten en we kunnen al boarden. En nu zitten we zo'n beetje boven de oostkust van Canada, we hebben dik vijf uur gevlogen en het volgsysteem geeft aan dat er nog 3 uur en 11 minuten te gaan zijn. Dat zou betekenen dat we bijna een uur eerder arriveren dan verwacht. Lekker! Op het vliegveld zullen we ons wel vermaken, we hebben daarna tenslotte nog een vlucht te gaan. Op wat turbulentie na verloopt deze vlucht prima.

Het diner hebben we al vrij vroeg gehad, meer op lunchtijd en was erg goed. Vooraf een lekker hard broodje, naar keuze wit of bruin, roomboter erbij, gerookte zalm, een salade met dressing naar keuze, prima. Als hoofdgerecht kozen wij voor biefstuk in Oosterse sinaasappelsaus met rijst, de andere keuzes waren tilapilafilet of een pastagerecht. En toe lekker ijs in chocolade voor Peet en mij, Albert koos voor de kaas met crackers en fruit. Northwest doet niet onder voor KLM. Verder worden we regelmatig voorzien van nootjes, drankjes, koffie en snacks. Op een of andere manier lijkt deze vlucht best snel te gaan.

Ik heb alleen continue ruzie met alle knopjes. De afstandbediening van mijn entertainmentsysteem is een beetje van slag en ik krijg het allemaal niet gevonden. Wel films, geen muziek. En films kan ik niet volgen op z'n klein schermje, dat vind ik vreselijk, ik heb liever muziek. Maar vooruit, dat lukt niet en zo hard mis ik het ook niet. Ik heb een uurtje lekker geslapen, een tijdje gelezen en nu zit ik dit verslag te maken. Ook zijn de bekende groene Visa Waiver-formulieren en het immigrationsformulier al ingevuld. Peet slaapt werkelijk de hele reis al, 't is dat hij nog tijd had om te eten. Albert slaapt af en toe, kijkt film, houdt mij zoet en we hebben het echt gezellig. Zo'n dag niks doen is best een keertje heel fijn! Omdat we vooraan zitten, heb ik trouwens het kleine schermje niet nodig om de vlucht te volgen. Recht voor mijn neus zit een groter scherm waar in drie talen continue alles voorbij komt. Ik zal zo eens een fotootje maken.

En zo glijden de uren voorbij. We krijgen nog een lichte maaltijd met een hard broodje, verschillende vleeswaren en een lichte salade. Bijna een uur vroeger dan verwacht, landen we in Minneapolis. Voet op Amerikaanse bodem en vanuit de lucht gezien een hele andere bodem dan wij gewend zijn. Wat moet het hier ook geweldig mooi zijn, stiekem dromen we alweer van volgend jaar. weer alle koffers over de band en door de scan. Jippie, daar zitten we op te wachten, die dingen zijn loodzwaar. De twee Zaanse klokken doen het hem, vast! Eén van onze koffers wordt er uitgepakt, we moeten mee naar de andere kant en mevrouw gaat hem doorzoeken. Niet denken dat je die zelf dan nog mag aan raken. Ik denk dat ze bolletjes gezien hebben, want de zak met pepermuntballetjes is het eerste wat ze eruit pakt. Ze rommelt nog wat door, er kan zelfs een lachje af als ze de hele voorraad stroopwafels ziet en ja hoor, we mogen door. Zelfs voor de klokken hoeven we geen invoerrechten te betalen, hoewel we die wel als cadeautjes aangeven.

Weer een stukje verder gaan de koffers weer op de band en gaan wij weer door security: schoenen uit, jassen uit, laptops weer en deze keer moet de insuline wel getoond worden. De man maakt een opmerking dat het wel heel veel is en ik vertel hem rustig dat ik veel nodig heb. Dan mag ik door en ja hoor, piep zeggen de poortjes ook nog. In Amsterdam heb ik gewoon mijn horloge aangehouden, hier blijkt het de boosdoener. Eindelijk staan we dan weer buiten alle controles. We staan vlakbij de World Business Club en gaan daar nog een colaatje light drinken en even snel een stukje verslag uploaden. We spreken Auke en Mark op MSN en

Marjan heeft ons gespot, want op het forum vraagt ze of wij in Minneapolis zijn, ze heeft me online gezien.

Ik heb me lekker opgefrist, even wat schoons aangedaan en dan kunnen we weer. Op naar het volgende toestel, een Boeing 757 deze keer. Er gaat een vracht volk in zo'n binnenlands toestel, het is volle bak. We mogen als eerste erin, omdat we First class vliegen. De stoelen zijn lekker breed en we hebben voldoende beenruimte, maar echt lekker zitten ze niet om met vermoeide lichamen nog eens vier uur te hangen. De service is super. De eerste zes rijen zijn first class, de rest is gewoon een bus geloof ik. Mensen moeten hun eigen drinken meenemen, al gaan er wel wat flessen water rond. Snacks kunnen ze kopen voor 2 dollar voor een doosjes pringels of 5 dollar voor een snackbox. Wij worden weer volledig in de watten gelegd met zakjes pretzels, nootjes, koffie, continue water of frisdrank, wijn en een volledig diner. Lekker, Albert krijgt een soort lasagnegerecht met een goede salade, een broodje met boter en toe een heerlijk chocoladecakeje met slagroom. Peet en ik hebben niet voor de lasagne gekozen, maar krijgen lekker 'draadjesvlees' met aardappelpuree, boontjes en worteltjes. Het smaakt allemaal prima. Het voelt wel wat lullig. Een paar honderd mensen in dat ding eten betaalde chipjes, wij krijgen een diner. Een paar mensen zijn heel erg boos. Ook zij zijn overgeboekt van de rechtstreekse vlucht van Amsterdam naar San Francisco en hebben dus ook bijna zeven uur vertraging, maar wie economy class vliegt betaalt ook gewoon zijn eigen snackboxje of kan op het vliegveld eten. Tja, KLM scoort hiermee geen punten. Er gaan in het vliegtuig diverse verhalen over het waarom van het verhaal. Al op 18 april schijnt besloten te zijn die vlucht te cancelen, maar de meeste mensen hebben dat pas op Schiphol bij inchecken gehoord. Dan ben je dus ook nog een paar uur eerder op de luchthaven en totaal onvoorbereid. Uitleg: ja, we doen deze vlucht niet op dinsdag. Huh, waarom boek je dan mensen op dinsdag in?

Wij arriveren tegen half acht in San Francisco, halen de koffers van de band en buiten bellen we bij de hotelshuttles naar Comfort Inn. We moeten een dik kwartier wachten op de shuttlebus die verschillende mensen naar hotels in Millbrae brengt. Het hotel ziet er niet bijzonder uit, na het Best Western waar we net mensen gebracht hebben. Niemand helpt met de koffers, Hector achter de balie lijkt net een Mexicaanse Herdershond en ik hou mijn hart vast. Van service moeten ze het hier, heel on-Amerikaans, zeker niet hebben. We sjouwen zelf de koffers op een karretje en zoeken onze kamers op. Surprise! Die zijn wel heel mooi. Groot, heel compleet ingericht, met zelfs een gigantische Amerikaanse koelkast erop, helemaal leeg, maar draaiend. Magnetron, koffiezetapparaat, grote TV, het is er allemaal. Behalve dus het draadloos Internet, dat zou er moeten zijn, dat werkt niet. In de grote badkamer zit in tweepersoons jacuzzi en we nemen het ervan. Wat is dat heerlijk, na zo'n lange vlucht even samen bubbelen in de jacuzzi voor het slapen gaan. Zo rond half tien geven we het op. Nederlandse tijd is het nu zo'n half zeven in de ochtend, dus onze nacht kan onderhand wel beginnen.

En nu is het kwart voor vijf. We zijn klaarwakker, Albert kijkt TV en ik schrijf dus verslag. De eerste koffie hebben we al op. Om kwart over zes gaan we ontbijten, hebben we met Peet afgesproken en om kwart over zeven komt Road Bear. Ik zal proberen in de lobby dit verslag nog online te krijgen.

Camper ophalen en naar Chowchilla

Posted on [25 april 2007](#) |

Â

Het ontbijt bij Comfort Inn is niet slecht, maar Amerika kent ze beter, wij ook trouwens. Het is een zelfbedieningsbuffet met wat muffins, toast, eieren, bagels en melk en sap. Wat wel leuk én lekker is, is dat je je eigen wafels kan bakken. Smaakt best! Na het ontbijt wachten we in de lobby op Road Bear. Al voor de afgesproken tijd staat het busje voor de deur en tot onze verrassing worden we in het Nederlands begroet. Nederlands blijkt Vlaams te zijn. Aldie, de manager van Road Bear in San Francisco is een Vlaming uit Waregem, die nu negen jaar in Amerika woont. Hij is begonnen als reisleader bij Suntrek en na zes jaar heeft hij zich met zijn Amerikaanse vrouw gesetteld in San Francisco. Het is een hele gezellige aardige man die ons veel weet te vertellen onderweg. We vertellen hem dat we inmiddels al aardig wat van Amerika gezien hebben en dat weet hij zeer te waarderen. Hij vertelt ons dat we een nieuwe camper mee krijgen, er staat 2828 mijlen op de teller, waarvan de meeste gemaakt zijn om het ding vanaf de fabriek in Indiana in Californië te krijgen en nog 600 bij de eerste verhuurbeurt. Wij zijn de tweede die er mooi stap gaan. Als we de camper binnengaan, ruikt alles nog nieuw. Onder de glazen en bordjes zitten nog de stickertjes en alles ziet er ongebruikt uit. En hij is mooi! Echt wel, we zijn er heel tevreden over. Op het raam van Road Bear prijkt vanaf vandaag een mooie Alles Amerika-sticker, de foto die we ervan gemaakt hebben, houden jullie tegoed, die staat op het toestel van Peet. Aldie vond het heel leuk om te horen van het bestaan van het forum en we zien hem er vast nog weleens. Na de papierhandel drinken we bij koffie met Aldie en nog een Zwitsers meisje wat er werkt. De door ons gedoneerde stroopwafels worden herkend

en met smaak gegeten. We maken de ronde rond de camper voor uitleg en het vastleggen van eventuele bestaande schade en dan kunnen we op pad op deze koude ochtend.

Warmer dan een graad of 18 zal het zeker niet zijn en er staat een fris windje. Onze eerste stop is vlakbij: de Foodmax, een grote supermarkt die volgens Aldie lijkt op de Aldi (leuke woordspeling!). We kopen er de levensmiddelen die je altijd wel gebruikt: zout, peper, brood, melk en dat soort zaken. Daarna rijden we naar de Wal Mart in Union City. Ondanks dat we best het een en ander al in de camper hebben en ook voorraad hebben bij Elly zijn er altijd zaken die je nog kan gebruiken. Ik voel nog net in de camper een hypo en meet: ja hoor, een waard van 2,4, dat is een laagterecord voor mij. Het zal wel even weer rommelen zijn, met dat tijdsverschil. Ik mik er twee glazen jus d'orange in en neem een High-energy reep en hup, naar de Wal Mart.

Peet heeft een paar werkbrokken nodig en koopt voor rond de 15 dollar per stuk Levi's, vier stuks. Ook werkschoenen en een mobiele telefoon gaan mee naar Chowchilla. Voor ons is het vooral beddengoed wat we graag hebben. De verhuurslaapzakken zijn eenpersoons en vorig jaar hebben we continue in de knoop gezeten met twee van die dingen op ons bed. We slapen er vier weken in en weten nu eigenlijk al wel dat we ook volgend jaar weer gebruik van die dingen zullen maken, dus laten we het straks gewoon bij Elly weer achter. We vinden een complete set, dekbed, lakens, kussenslopen en zelfs een skirt, zo'n bedrok, die moeten we nog onder het matras gaan frommelen.

Terug van Wal Mart, besluiten we na het opruimen van een hele grote hoop boodschappen direct ook de koffers uit te pakken. Als je eenmaal bij vrienden arriveert, is dat ook niet echt gezellig meer en het is toch best een hele klus nog. Zuchtend en kreunend wring ik me tachtig keer door de camper heen en rommel alles in kastjes en laatjes. Het is gewoon altijd zoeken naar de beste manier om je spullen kwijt te kunnen, maar het lijkt aardig te lukken. Wat heeft een mens een hoop troep mee. Onze koffers staan naast de camper en al snel staat een security-auto van Wal Mart bij ons met de vraag hoe lang we

blijven staan. Als we zeggen dat we alleen even uitpakken en na een uurtje weer weg zijn, vindt de man het prima. Na het inpakken gaan we bij Best Buy nog een TomTom kopen en nemen we lunch bij Andersen Bakery en Café. Albert koopt in het winkeltje ernaast een paar Fila-wandelschoenen

En dan rijden we het drukke stadsverkeer uit naar Chowchilla. We arriveren tegen vijf uur bij Dick en Elly, waar een briefje op de deur hangt. Dick is naar de missie om 'druggies en alcoholics' te trainen en Elly zit op de ranch bij de weegbrug. Er wordt tarwesilage geoogst en het meisje wat normaal daar zit, is er niet. Elly zou de ochtend haar dienst overnemen, maar ze zit er inmiddels al de hele dag. We besluiten uit te pakken en dan komt Darcy het erf op rijden. Na een big hug krijg ik Mahkenna in mijn armen, wat is dat kleintje gegroeid, ze is nu 11 maanden en ziet er schattig uit. Vooral van haar voetjes in roze open teenslippertjes, met hielbandje en roosjes erop, met gelakte teennageltjes, zijn om op te vreten. Darcy heeft pizza voor ons meegebracht en ik rijd met haar mee naar de weegbrug om Elly te begroeten. Ik blijf lekker bij Elly tot Ben, de voorman, haar komt aflossen en als we terug bij het huis komen, is Dick er ook al. We eten met z'n allen en na het eten gaan we lekker buiten naar de zonsondergang kijken, vanaf de porch zie je de zon achter de bergen verdwijnen. Een bijzonder schouwspel is daar altijd het spel van de witte vogels. Het zijn reigers die elke avond net voor zonsondergang komen en met z'n allen in de bomen langs de vijver zitten. Na de koffie zakken we als plumpuddingen in elkaar, we zijn dood- en doodmoe en voor negen uur liggen we in bed. Ons Queenie-bedje (1.52 breed) ligt heerlijk, het matras is dik en comfortabel en wij vinden het lekker knus zo onder ons nieuwe beddegoed.

Gereden mijlen: 131

Gereden kilometers: 210

Getankt: niet

Op weg naar de kust

Posted on [26 april 2007](#) |

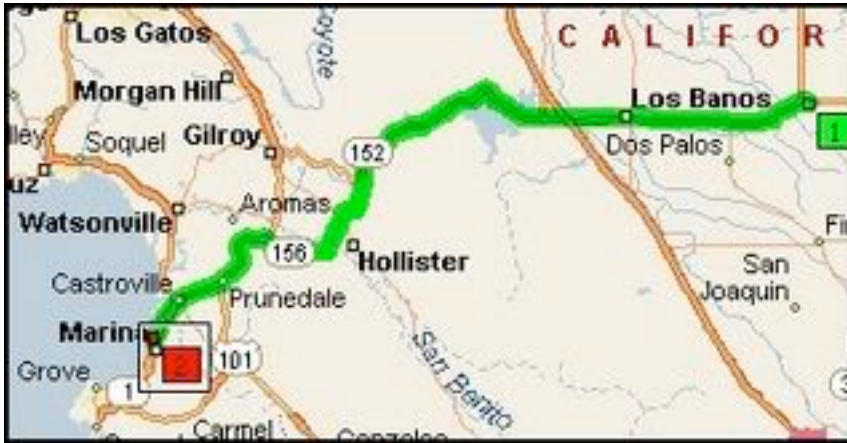
We hebben een heerlijke nacht, we zijn rond half drie allebei wakker en praten samen lekker over van alles en nog wat, tot we blijkbaar toch weer indoezelen, want om half acht roept Elly ons. Zij en Peet staan al klaar om weer naar de ranch te gaan, ze moet weer bij de weegbrug helpen en Peet gaat met Dick Jr. mee. Hij begint een eigen 'herd', zegt Elly en de koeien moeten oornummers in krijgen vandaag. En zo zal ons Pietje van alles mee gaan doen. Hij gaat ook een aantal dagen met schoonzoon Gary mee, die een loonbedrijf heeft en we hebben gisteren gehoord dat hij zelfs met kleindochter Kory een dag mee mag naar highschool.

Wij douchen, kleden ons aan, drinken koffie met Dick en gaan dan bij Elly in haar hokje gedag zeggen. Daarna rijden we weer naar Wal Mart, maar dan in Los Banos. We hebben toch nog wat dingen nodig, zoals een gasbarbeque, een paar prullenbakjes, vliegenmeppers en een spijkerbroek voor mij. Weer heb ik een hypo, deze keer in Wal Mart, maar de druivensuiker houdt me overeind tot onze gecombineerde breakfast/lunch bij Denny's. Het is weer ouderwets lekker, French toast voor mij, pancakes voor Albert, met eieren, hashbrowns, spek en worst. Met zo'n ontbijt is lunch heel erg overbodig.

En nu zitten we in Marina, net boven Monterey. We hebben vooral behoefte aan lekker rust en gaan niet naar Monterey, waar we al eerder geweest zijn. We zitten hier pal achter het duin van de Pacific en gaan straks lekker even naar het strand kijken. Voor vanavond staat diner bij A.J. Spurs op het programma. Dit schijnt een erg goed steakhouse te zijn en dat zit hier op een paar minuten afstand lopen. De camping is mooi, de ontvangst was erg gastvrij en ik ga zo eens een rondje wandelen hier. Kan ik mooi even in het winkeltje snuffelen. Achter ons stopte trouwens een Cruise America-camper, het kindje wat eruit kwam begon direct in het

Nederlands te praten, maar pa scheen niet zo spraakzaam. Hij zei geen boe of bah, wat dat toch is met sommige Nederlanders? We hebben dat al vaker meegemaakt, net of ze niet herkend willen worden als Nederlander of zo, vreemd!

Gereden mijlen: 96, gereden kilometers: 154, getankt: nog steeds niet

Eten aan de Pacific

Posted on [27 april 2007](#) |

Zo, gisteren na ons computeruurtje zijn we nog gaan wandelen. Je loopt hier vanaf de camping zo het Marina Dunes Resort op, een complex waar allemaal huisjes te huur zijn en ook nog een Best Westernhotel zit. Tussen de huisjes door loopt je naar het strand. Het was koud en het waaide hard, precies zoals dat hoort aan de Pacific hier. We hebben genoten van de golven en waren toen lekker warm in onze dikke truien.

Bovenop het duin staat A.J. Spurs, een saloon en restaurant, waar we heerlijk gegeten hebben. We kregen een prutje van soep, bonen en tomaten

USA 2007 - Zuidwest USA - Albert en Monique Tijmes

vooraf, daarna een lekkere salade met dressing naar keus en als hoofdgerecht at Albert een groundbeef sirloin (soort tartaar) en ik had een cowboy blue, een kipfilet met ham, kaas en asperges. Het was heerlijk! Toe kregen we nog een bakje vanilleijs.

Na een wandeling terug na de camping hebben we koffie gedronken in de camper. Ik had enorm veel moeite om wakker te blijven en om half negen heb ik al weer opgegeven. Nog nooit had ik zo'n last van het tijdverschil, maar vooruit, ik ga er ook niet tegen lopen vechten. We hebben tot een uur of twee geslapen als roosjes, daarna werd het weer wat lastiger. En het is ook berekend 's nachts, voortaan toch maar weer de pyamaatjes aan als het zo blijft.

En nu ga ik ontbijt maken!

Highway 1, de kust van Californië

Posted on [27 april 2007](#) |

Vanmorgen zijn we op ons gemakje vertrokken uit Marina. We hebben Monterey links (of rechts eigenlijk) laten liggen, daar zijn we al eerder geweest en vandaag willen alle tijd hebben om naar Pismo Beach te rijden langs de prachtige kustweg. Ondanks het zonnige weer is het toch nog een beetje mistig langs de kust. Maar we genieten weer met volle teugen. Wat is het hier mooi! Afwisselend is het steil en bergachtig, met veel hoge bomen, redwoods en mooie restaurantjes en gift-shops langs de weg. Vooral in Big Sur is het sprookjesachtig, oude houten gebouwtjes, campings die ergens diep in de bomen liggen en het bekende theehuis Nephente, waar wij voorbij

rijden, omdat we eigenlijk gewoon lekker langs de weg zelf een kop koffie willen zetten.

Dat doen we een stukje verder, langs de weg. Generator aan, waterpompje draaien, stoeltjes buiten en genieten. Fantastisch, dit is vakantie. Wat wil een mens nog meer? We zijn zo super ontspannen deze reis. Waarschijnlijk omdat we samen zijn, maar vooral ook omdat het allemaal niet zo spannend en nieuw meer is. We kennen dit inmiddels, het rijden met zo'n camper, de gewoonten van het land, het verkeer, het voelt als thuiskomen. Er zijn geen ergenissen, we zijn gewoon heerlijk samen op pad.

We kijken ondertussen of we ergens al zeehonden zien langs de kust, want dat herinneren we ons van onze vorige reis. Ons wachten wordt beloond als we op een gegeven moment honderden, misschien wel duizenden van die dieren zien liggen. En ze zullen er altijd wel zijn, want er is een speciale parkeerplaats met uitzichtpunten gemaakt. Het is zo'n geweldig gezicht én gehoor, die grote logge beesten die lui aan het strand liggen, zand over zich heen gooien of gewoon compleet voor pampus liggen te slapen. Als ze zich verplaatsen gaat dat met kleine stukjes te gelijk en dan ploffen ze weer neer. In zee zie je er soms een paar samen stoeien en veel herrie maken. Hier zou je uren naar kunnen kijken.

Op de parkeerplaats schieten de eekhoortjes alle kanten op. Ze zijn heel mak, bedelen duidelijk bij iedereen en er staan borden dat de dieren niet gevoerd mogen worden.

Na een half uurtje rijden we weer door, richting San Luis Obispo. Op de TomTom hebben we het adres in getypt van de [Utopia Bakery](#) in San Luis Obispo. Op diverse Nederlandse Amerika-forums komt Kees, de eigenaar van deze Europese bakkerij en altijd roept hij dat iedereen welkom is voor koffie. We hebben op zijn site gezien dat je er kan lunchen en honger hebben we toch altijd, dus waarom niet even bij Kees langs? Zo gezegd, zo gedaan en Kees is best makkelijk te vinden, voor wie er eens aan wil. Ik meld me bij de toonbank en een Amerikaanse dame staat me heel vriendelijk te woord. Ik vraag naar Kees, maar ze vertelt me dat hij helaas gisteren naar Canada is vertrokken. Ach, jammer, maar toch hebben we nog wel zin in de Dutch Bear Claw en de Chicken Sat Sandwich die we op het bord zien staan. Wat ontzettend leuk, zulke echte Hollandse snacks in Californië. En ze smaken nog best ook!

Ik kijk eens rond en zie een hele boel Nederlandse producten, die ook gewoon hun Nederlandse naam krijgen. Zo staat bij de breakfastkaart gewoon 'koffiebroodje', zoek maar uit wat het is als je geen Nederlands spreekt. Ik zie

anijshagel staan en krijg er onmiddellijk zin in, ik kan dat spul in Nederland al een tijd niet meer vinden. Wel alert door dat feit, kijk ik in het rek van Kees even naar de houdbaarheidsdatum en zie daar vrolijk 15-03-2005 op staan ... eh, kniesoor die er op let, maar vandaag ben ik dan toch maar even kniesoor en laat ik het pak staan waar het staat;-)

We gaan afrekenen, nemen nog een lekker volkorenbrood mee en een flesje maggie (is nog net houdbaar tot juni 2007) en horen nog wat meer Nederlands onder het personeel. We laten een Nieuwenoord-klompje achter voor Kees en vertrekken naar Pismo Beach. Daar wordt het tijd om voor de eerste keer de tank van onze RV eens te vullen. We vinden dat we er erg lang mee gedaan hebben, maar hoe langer we kijken naar die meter bij het tankstation, hoe minder blij we daar mee worden. Er zit gewoon een gigantische tank onder dit ding! We tanken voor maar liefst 214 dollars en hebben dan 60 gallons in de tank. Even in het Nederlands: we tanken 227 liter voor 157 euro's. We praten dus over 1,44 euro per liter benzine. De benzine is hier trouwens erg duur vergeleken met veel andere plaatsen in Amerika, laten we hopen dat het niet nog meer wordt. We zijn met een volle tank vertrokken en hebben met deze 60 gallon 382 mijl (611 kilometer) gereden. Een gallon op 6,3 mijl voor zo'n groot ding lijkt me helemaal niet slecht. Nog een omrekenen: 1 op 2,7 ... mwah, dan klinkt het minder, dat ding loopt niet eens 1 op 3 zucht. Vooruit, 't is vakantie en de rest van de vakantie is door de lage dollar erg goedkoop! Hi, en zonder kinderen is uit eten gaan helemaal erg goedkoop, we klagen niet.

Na het tanken staan we al snel op [Pismo Coast Village](#), het RV-resort waar we vijf jaar geleden ook al eens waren. Het is hier enorm druk! Vorige keer stonden we hier ook eind april, maar toen kon je er een kanon afschieten, er waren alleen 'pensionado's', mensen die in zo'n RV leven. Nu is het vrijdagmiddag en verwachten ze hier 177 nieuwe arriveerders vandaag. Het is wel duidelijk dat de Amerikanen in het weekend met het gezin graag naar de kust gaan en dat dit soort campings zeer geliefd is. Een waarschuwing voor Nederlanders die graag op de bonnefooi reizen, niet in het weekend en niet langs de kust!! Wij hadden gelukkig al maanden geleden hier gereserveerd.

We gaan even naar het winkeltje, kopen een lekker mocca latte en gaan dan in het zonnetje lekker zitten lezen. Morgen is het tijd voor Pismo, nu is het tijd voor ons. Ik geloof niet dat ik Albert ooit zo rustig en ontspannen heb meegemaakt als de laatste twee dagen. We genieten van de vakantie, maar vooral van elkaar. We hebben geen zin om nog weg te gaan om te gaan eten, dus maken een pannetje tomatensoep warm, eten het lekkere brood wat we bij Kees gekocht hebben met kaas, cheese spread en jam en terwijl Albert de nieuwe barbecue in elkaar knutselt, was ik af en dweil de camper een keer

door. En dan is het alweer donker, we horen overal nog kinderstemmetjes en er is veel rook op de camping van alle barbeques en vuurtjes die gestookt worden. Dat is de pest voor Alberts longen, dus wij blijven lekker binnen. We hebben hier goed Internet, kabeltelevisie en genoeg te lezen. Het leven is heerlijk, toch?

Gereden mijlen: 156, gereden kilometers: 250, getankt: 60 gallon, 214 dollar

Pismo Beach, Amerika in het weekend

Posted on [28 april 2007](#) |

Tjonge jonge, wat zijn er veel Amerikanen op zo'n camping! Je hoort hier geen woord anders dan Engels, ik heb welgeteld nog twee andere huurcampers gezien (waarvan een onze buurman is en héél Amerikaans) en het staat hier bomvol! Nooit geweten dat het campingleven zo ontzettend populair is. Eigenlijk niet zo heel verwonderlijk, want een Amerikaan heeft lang niet zoveel vakantie als wij. Sommigen moeten blij zijn met een week of twee weken en je moet al een behoorlijke baan hebben wil je meer vakantie hebben. De weekenden en vooral de lange weekenden rondom feestdagen als Memorial Day, Labor Day en Independence Day zijn daarom echte gezinsweekenden.

Je ziet hele groepen met campers bij elkaar staan en overal wordt het eten vandaan gesleept. Het ziet hier blauw van de rook van de barbecues vanavond en de koelboxen zijn niet te tellen. Onze buurman hoort bij zo'n groep, maar heeft geen plekje vlak bij zijn familie kunnen bemachtigen. Hij rijdt de hele dag af en aan met zo'n hele grote SUV en sleept bier en frisdranken mee. Lopen is een raar woord hier, dat doen ze zo min mogelijk. Het is hier gewoon spitsuur in de straatjes op de camping en wij genieten met volle teugen van alles wat voorbij komt rijden. Het is nu bijna half acht in de avond en het is hard afgekoeld. Vandaag was het heel zonnig, dik 25 graden

schat ik zo, maar nu houdt het bij 15 wel op. We zitten dus binnen, Albert kijkt TV en ik ben met foto's aan het rommelen. En ondertussen zien we heel veel moois voorbij komen.

We hebben een rustig dagje gehad, vooraf hadden we ook al wel ingeschat dat we dat een keer nodig hadden. We zijn nu voor de derde keer in Amerika met zo'n camper op stap en na een dag of vier krijgen we altijd een 'slaapdag'. Vanmorgen zijn we al om half zeven opgestaan, hebben een paar uurtjes gerommeld met koffie, foto's, weblogs en forums en daarna hebben we lekker ontbeten. Geroosterd boterhammetje, Hollandse kaas (meegenomen!), Amerikaanse cheesespread, eindelijk lekkere boter gevonden en aardbeienjam. Eenvoudig, maar zo lekker. Na het ontbijt hebben we de wandelsandalen aangetrokken en zijn we naar de boulevard gelopen. Rond tien uur was het al laaiend druk daar. Er lagen honderden surfers in het water te wachten op de juiste golven en er was een surfwedstrijd.

We drinken koffie op de pier op een bankje en genieten van alles wat we zien. Mensen kijken is bijna net zo leuk als auto's kijken. Wij vallen hier met onze dikke lijven echt niet op, je ziet hier niet anders. We lopen het dorp in en ik snuffel in allerlei winkeltjes. Tot onze verrassing zien we bij een souvenirwinkeltje een 'kite' in de vorm van een tractor, zoals we vorig jaar zelf gekocht hebben in Westport. Vriend Stereo wil zo een heel graag hebben en we twijfelden of we er wel een zouden kunnen vinden. Deze is dus meteen ingepakt en meegenomen! Albert vindt een petje met Pismo Beach erop en ik koop een hoed met een gekke rand. Mijn zonnebril blijft er precies inhangen, handig, want in elke winkel zet ik dat ding af en buiten gaat hij weer op.

We lunchen op een 'patio', een terras in een soort binnentuin. Albert heeft een ribeyesteak op een sandwich en ik heb enorm zin in een echte Amerikaanse cheeseburger met bacon en frietjes, in Nederland vind ik het niks, maar hier zijn ze echt lekker. De diet-cokes worden weer geregeld bijgevuld, zoals altijd hier. De lekkere grote glazen drinken vind ik heerlijk, dat geneuzel met zo'n pijpje in Nederland voor een paar euro is waardeloos. Hier krijg je een flink glas en het wordt gewoon naar behoefte gratis bijgevuld.

Na de lunch wandelen we terug naar de campground en de middag brengen we grotendeels slapend door. Dat is dus de terugslagdag, denken we. En zo niet, dan was het toch wel heel lekker 😊 Albert slaapt op de bank en ik kruip lekker in mijn bedje. Na het slapen gaan we naar het restaurant (nou ja, eetzaaltje zeg maar) hier op de campground waar we een eenvoudig maaltje eten. Ribs en beef van de houtskoolbarbecue buiten met een salade, rijst en frietjes.

Als ik na het eten even naar de vuilnisbakken loop met een zakje afval zie ik zomaar een echte Corvette staan! Komisch, ernaast staat een vouwwagen, zo simpel als het maar kan, tussen al die enorme RV's. Ik kan het niet laten een paar fotootjes van het rode racemonster te maken.

We bellen nog een keer met onze jarige Peet, die een drukke dag gehad heeft. Hij heeft vandaag gewerkt met een paar Mexicaanse werknemers op de ranch, lastig, die spreken echt geen drie woorden Engels en Peet geen woord Spaans. Ach, op de achtergrond hoor ik Cole en Gary, twee van de kleinkinderen in Chowchilla, joelen. Leuk, Peet heeft z'n maatjes al weer gevonden. Ook is hij daar voorzien van zijn eigen truck, zo'n pickup-auto. Of we er blij mee zijn, weet ik niet, want hij heeft natuurlijk geen rijbewijs, maar daar vinden ze het maar heel gewoon dat ze op en rond de ranch autorijden, zo jong als ze zijn Op hoop van zegen, ik heb hem op z'n hart gedrukt niet op de openbare weg te komen met dat ding. Zijn blog is nog niet bijgewerkt, daarvoor zal hij toch af en toe naar Chowchilla moeten.

En nu, nu is het tijd voor een nagerechtje, het eten is al een uurtje of anderhalf gezakt. We hebben al twee dagen heerlijk ijs in de vriezer staan en ik heb het nog steeds kunnen weerstaan, maar het gaat nu echt gebeuren!

Een dagje terugblikken

Posted on [30 april 2007](#) |

Het is inmiddels maandag 30 april, maar jullie hebben zondag 29 april nog van me tegoed. We waren lekker vroeg op, begonnen onze dagroutine met het lezen van berichtjes uit Nederland op Internet en koffie. Ook hebben we

even gebeld met Saskia en Esmee en daarna zijn we op tijd weggereden van de camping. Om half negen draaiden we de weg alweer op. We zijn bij de eerste de beste Von's supermarkt in Arroyo Grande gestopt om boodschappen te doen. We willen graag voor een dag of twee eten in de camper hebben, zodat we na een lange vermoeiende dag niet altijd nog ergens heen moeten om lekker te eten. Bij de kassa trek ik mijn savingscard te voorschijn, die heb ik nog bewaard van vorig jaar. Scheelt op 140 dollar boodschappen (vlees is duur!) toch nog ruim 7 dollar (Peter!).

Om half tien zitten we bij de IHOP naast Von's voor een echt Amerikaans zondagochtendontbijt. Tjonge, wat is het hier druk! Je kan wel zien dat buiten de deur ontbijten vooral in het weekend razend populair is. We kijken vooral veel 'mensen', want het is best wel een beetje typisch slag volk wat hier binnen komt, een beetje ordinair mag je het wel noemen. Het eten smaakt ons prima, we moeten ons inhouden om niet elke dag zo lekker te gaan ontbijten, want dat is ongezond, daar zijn we van overtuigd.

We rijden richting Los Angeles door een heel mooi heuvelachtig gebied. Aan de druk op onze oren te voelen zitten we best hoog, maar we zien hier ook nog heel veel landbouw. Vooral wijngaarden vallen op, ze zijn er volop. Ook zien we citroenen aan de bomen en hier en daar wat olijfbomen. Op een gegeven moment rijden we weer langs de Pacific. Bij Ventura maken we een pitstop bij de Wal Mart die daar vlak langs de afrit ligt. Niet om boodschappen te doen, maar omdat Albert een heel erg grommende beer tegenkwam, die hij héél nodig kwijt wilde. We kijken onderweg onze ogen uit als we langs diverse 'auto mall's komen. Tjonge, een kilometer autobedrijven naast elkaar is niks, allemaal uitbundig versierd met ballonnen. Je bent een week zoet om er alleen al rond te lopen, denk ik.

Bij Agoura Hills komen we langs het hoofdkantoor van Road Bear, waar we vorig jaar onze reis begonnen en eindigden. Het verkeer in Los Angeles is druk en rommelig en af en toe staan we een tijdje in de file. TomTom wil ons dwars door LA richting de Interstate 5 sturen, maar daar luisteren we niet naar. We kijken in de Rand McNally en kiezen ervoor om bij Santa Monica direct vanaf de 101 naar de 405 te gaan. Op de borden wordt onze keus bevestigd, want hier staat dat dit de San Diego Freeway is. Lijkt ons niet onlogisch als je naar San Diego wilt, toch? We doen er best lang over om langs Los Angeles te komen, maar als we er eenmaal voorbij zijn en op de 5 rijden, gaan we bij een Vista Point aan de kant staan en dekken rustig de tafel voor de lunch. Onmiddellijk staan er twee zwaar opgemaakte dames naast onze camper. De deur staat open, ze vragen meteen wat de camper kost. Ik vertel hen dat het een huurcamper is, dus dat ik niet weet. Nou, dan willen ze weten hoeveel de huur is! Ik mompel wat over euro's en dollars en negeer hen verder.

Opvallend is het aantal auto's wat je onderweg bij allerlei winkelcentrums en grote mall's ziet staan. Het is duidelijk wat Amerika doet op zondag: kamperen en shoppen!!

Het eten, verse baguettes met kaas, cheese spread, salami en als toetje een met jam, smaakt ons prima. We vervolgen onze weg naar San Diego en komen rond half vijf op Chula Vista RV Resort aan. Tjonge, dit is deftig! Deze past absoluut in het rijtje Oasis Las Vegas en Pismo Coast Village. Misschien is dit zelfs wel de mooiste die we ooit hebben bezocht. We zijn nog niet bij de bijbehorende haven geweest, met de twee restaurants, maar het ziet er allemaal even prachtig en goed verzorgd uit.

Het enige wat niet wil werken, maar dat heb ik al geschreven is het draadloos internet. We zijn er even goed chagrijnig om, maar geven het dan op. We gaan eten, bij de supermarkt hebben we gebraden kip en meatloaf meegenomen, die alleen even in de magnetron hoeft. Verder een verse ceasarsalade en aardappelsalade. Prima, vers en gezond eten!

Gelukkig is het internetprobleemÂ vandaag opgelost en heb ik zo gisterenavond mooi de hele was van deze week rustig weg kunnen werken en ligt alles weer gewassen, gevouwen en gestreken in de kasten.

Gereden: 316 mijlen, 506 kilometer, getankt: niet

Dagje Seaworld

Posted on [1 mei 2007](#) |

Vanmorgen werden we pas om half negen wakker! Dat is vrij uniek, voor deze week. Het is wel een teken dat onze lichamen beginnen te wennen aan Pacific-time, de jetlag is over. We gaan op ons gemakje eens ontbijten, bellen met Ron Lee, die zorgt dat onze Internetverbinding werkt, bellen nog een keer naar Peet en proberen oma te bereiken. Maar dat laatste lukt niet, oma is altijd de minst bereikbare vrouw in onze hele omgeving. Rond 10 uur rijden we naar Seaworld, een ritje van een 25 kilometer hier van de camping vandaan, dwars door San Diego heen, maar wel gewoon recht-toe-recht-aan over de Interstate.

Zoals ook vijf jaar geleden, genieten we hier samen weer met volle teugen. We vinden het prachtig, de show met de orka's die hier allemaal Shamu heten, de zeeleeuwenshow, die heel komisch is en alle dieren die we gewoon mogen zien hier. Helaas, helaas, het pinguïndorp is gesloten vanwege renovatie. Dat vind ik zo jammer daar kan ik wel uren naar kijken, zo geweldig vond ik dat vorige keer. Ik dender bijna van een trap af vanwege een hypo, maar gelukkig helpt een 'stuffed pretzel', een met cremekaas gevulde pretzel dus, hier tegen, samen met wat druivensuiker. Ik gebruik zelden druivensuiker, heb ook zelden hypo's, maar hier kan ik ze goed hebben. Mijn voorraadje in mijn tas moet maar worden aangevuld weer.

We houden het tot half vier vol, dan gaan de voetjes zeer doen en hebben we alles bekeken. De dolfijnenshow hebben we gemist, het lukt gewoon niet om alles te zien en de shows draaien maar op bepaalde tijden. We gaan terug

naar onze camper en rijden weer naar Chula Vista. Daar aangekomen besluit ik de hot tub eens te gaan testen. Gisteren kwam de damp eraf en zaten er nogal wat mensen te bubbelen. Nu dus niet, de hot tub is gevuld met Mexicanen met drillboren, ook al gesloten voor renovatie. Ik tref het wel vandaag. Ik steek voorzichtig een teen in het zwembad, want in zwembaden verwarmen zijn ze hier niet zo heel goed over het algemeen. Jup, dat is lekker warm, dat lijkt wel thuis! Ik zwem een kwartiertje en voel me helemaal opknappen. Bij de douches spoel ik me lekker af en droog aangekleed ga ik weer naar mijn huisje. Tot het eten bewerken we foto's en rommelen we wat aan.

Albert bakt op zijn nieuwe gasbarbeque een paar dikke ribeyesteaks en ik heb de magnetronfrietjes ontdekt. Die zijn nog lekker ook! Droog krokant en zeer smakelijk. Zakje koolsla erbij en wij eten weer. Naast ons is de grote fifth-wheel vertrokken, wat ons mooi uitzicht geeft op de baai. Ik zit op dit moment lekker in de passagiersstoel van de camper, die is omgedraaid en mijn pootjes liggen op de losse fauteuil. In de verte zie ik de lichtjes over de baai. Achter ons ligt een klein parkje aan het water en het strand waar wat speeltoestellen staan en veel mensen de hond komen uit laten. Er rijdt een soort Sisi-karretje met een vrolijk tjingelmuziekje rond, de dame erin verkoopt ijs.

Het enige wat wat minder is hier, is dat er vrij regelmatig een vliegtuig overkomt. Niet elk kwartier, maar toch wel een keer per uur. 's Avonds en 's nachts trouwens niet, we hebben geslapen als roosjes hier. Ook zijn er opvallend veel helikopters in de lucht. We zitten hier maar op zo'n tien minuten van de grens met Mexico, daar zal het wel mee te maken hebben.

En hier laat ik het maar bij voor vandaag, de foto's van Seaworld spreken voor zich, denk ik. Wij gaan genieten van een rustig avondje en onze dag voor morgen voorbereiden. Het plan is om de stad San Diego te bezoeken, net als in 2002.

Gereden mijlen: 33, gereden kilometers 52, getankt: n

Op weg naar Phoenix

Posted on [1 mei 2007](#) |

Bright and early vanmorgen hebben we eerst maar eens met oma gebeld. Die is terug van vakantie uit Kroatië en we hebben haar nog niet gesproken deze vakantie. Oma is mijn moeder en sinds ze met Frans samen is, reizen ze heel wat af. Na het telefoontje besluiten we op tijd te vertrekken en onderweg te ontbijten. De koffie is op en ik ga uitchecken. Soms kan je gewoon weggrijden, hier moeten we de sleutel van de douches en het

zwembad inleveren en onze 5 dollar borg terug halen. Ik vertel dat we een dag eerder vertrekken en dat dat absoluut niet is vanwege hun RV-resort, want dat is absoluut geweldig! Het meisje is heel vriendelijk en zonder te vragen zegt ze dat ze de kosten van deze nacht (65 dollar!) zal crediteren op onze creditcard. Da's nou Amerikaanse service, we hebben dat al eerder meegemaakt in Las Vegas. Voor mensen die nog een mooie campground zoeken in de buurt van San Diego: [Chula Vista Rv Resort!](#)

Het is koud, donker en bewolkt in San Diego. We gaan via de I5 naar de I8 richting El Centro. Het duurt een half uur voor we de stad uit zijn, maar dan komen we ook in een geweldig mooi gebied. We klimmen, klimmen en blijven klimmen en zijn diep onder de indruk van het landschap. Rotsen, heel veel losse rotsen die als kiezelsteentjes opgestapeld liggen, donkere wolken erachter, door de wolken heen een zonnetje wat probeert door te breken, het is betoverend.

We zien heel veel Yucca's, die bij ons een sieraad in de tuin zijn, maar hier lijken te groeien als onkruid. Langs de weg zien we Native American's reservaten en de bouwstijl is heel apart. We klimmen zo hoog dat we af en toe door de wolken rijden en geen hand voor ogen zien. Uiteindelijk klimmen we tot meer dan 4000 feet. Trucks klimmen op de rechterbaan naar boven.

Hoe verder we komen, hoe vlakker het uiteindelijk wordt. We zien veel 'border patrol-auto's' en ook hier en daar een aanhanger met een hele hoge uitkijkpost erop. Zo kijken ze dus vanaf allerlei plaatsen over de Mexicaanse grens. We zien regelmatig een felle bliksemschicht en uiteindelijk regent het ook een minuut of tien heftig. Daarna is het over en breekt de zon door.

We zien eigenlijk nergens een fatsoenlijke plaats meer om te ontbijten, misschien niet zo handig om dat niet in San Diego te doen ... Maar vooruit, we willen eigenlijk én tanken én boodschappen doen én ontbijten op een plaats. Dat wordt uiteindelijk El Centro en dan is het al dik twaalf uur en wordt het geen breakfast maar lunch. Jammer, ik ben dol op Amerikaans ontbijt 😞 Vooruit, er zijn erger zaken.

We doen eerst boodschappen bij Lucky's. Daar worden we vriendelijk aangesproken door een winkelende meneer die ons vraagt wat we toch voor taal spreken. Dat heeft hij nog nooit gehoord en we leggen hem uit waar we vandaan komen. Hij vindt het heel bijzonder dat we zomaar hier rond lopen te shoppen;-) We kopen weer de nodige levensmiddelen en gaan terug naar de camper.

Bij het tankstation waar we tanken, wordt onze creditkaart aan de pomp niet geaccepteerd. Telkens vraagt hij om onze postcode en of we nu een 0 ervoor of erachter zetten, onze 4 Nederlandse cijfertjes herkent hij niet. We proberen de postcode van Dick en Elly, maar ook dat werkt niet. Ik loop naar de dame achter de kassa en ik vertel haar dat ik een Europese creditcard heb en ze schiet in de lach. Geen probleem zegt ze, dat kennen we. Ik laat mijn kaart bij haar achter en we tanken de camper vol. Alsof je een emmer leeg giet zeg, we tanken voor 235 dollar 62 gallon benzine. De benzine is hier 3,57 per gallon. Later zien we hem in Yuma voor 3,05 per gallon, Californië is dus cht duurder dan Arizona.

Ik vraag de dame of er een Denny's is, omdat we IHOP niet geweldig vonden zondag. Zij vertelt dat Denny's een afslag eerder zat, maar dat Millie's Kitchen nog veel beter is en dichterbij. We vinden dit soort tips altijd leuk en bedanken haar vriendelijk. Bij Millie's blijkt ook een tankstation te zitten, maar dan meer een truckstop-soort met veel vrachtwagens. Stoer parkeren wij ons RV-tje tussen de grote jongens en gaan eten bij Millie's. Ik vind het even lastig kiezen, ik ben nog helemaal ingesteld op het ontbijtidee, maar dat gaat niet meer lukken. Vooruit, dan maar een chickenbreastsandwich, ook lekker. Albert eet spaghetti met meatballs (gehaktballetjes).

Na El Centro duiken we nog dieper de woestijn in. We rijden een dik uur naar Yuma en zien veel hekken langs de Mexicaanse grens. Aan onze linkerkant zien we zandduinen, de Imperial Sand Dunes (net zoiets als 'den duin rond', dit even voor Hans en Jannie, maar dan anders). Daarachter zitten bergen, dit moeten we de Chocolate Mountains zijn, heel mooi, die donkere bergen achter dat hele lichte zand.

We rijden Yuma voorbij en worden dan bij exit 10 door onze TomTom de Interstate afgestuurd. Direct achter Barney's Truckstop zit [Caravan Oasis RV park](#). Dit grote RV park heeft maar liefst 700 plekken, waarvan een heleboel vaste plekken met een soort huisjes of grote caravans met vaste terrassen eraan. Er is niemand bij het kantoor, maar dat was ons al verteld toen ik belde. Ik betaal keurig mijn 35 dollar in een enveloppe dat klaar hangt en doe het hele ding in een brievenbus. Nadat we de overnightplekken hebben gevonden en ons geïnstalleerd hebben, komt de dame van kantoor met haar man in een golfkarretje aan racen. We hebben goed betaald zegt ze, maar ze wil nog even onze gegevens noteren. Geen probleem, alles mag. Aardige mensen hier.

We gaan na aankomst eerst een tijdje internetten in de vrij koele camper, want buiten is het heet! Het is hier dik 90 graden (33 graden Celcius). Daarna gaan we lekker zwemmen en zitten een kwartiertje in de hot tub, die echt

heel 'hot' is. Ondertussen draait de was, ons beddengoed is lekker verschoond. We staan we even raar te kijken als we de was in de machines hebben zitten, compleet met wasmiddel en we de kwartjes erin willen gooien. Eh, geen kwartjesschuif maar een sleuf voor een 'card'. Kaart, welke kaart??? We kijken rond, maar snappen er niks van en het kantoor is hier alleen 's morgens open. We gaan even kijken in de biljartzaal, want Albert bedenkt ineens dat hij daar een soort machine heeft gezien. En ja hoor: daar hangt een apparaat waar je met je creditkaart een kaart kan komen voor de was. Creditcard erin, menuutje volgen en binnen een halve minuut heb ik een waskaart met 10 dollar tegoed erop. Minder kon niet, ben benieuwd of ik die nog ergens kan opmaken, want na 2 trommels wassen en drogen vandaag staat er nog 4 dollar tegoed op. De kaart zelf kostte 2 dollar, de overige 4 zijn opgegaan aan de was en de kaart kan gewoon worden opgewaardeerd. Handig!

Na het zwemmen en de was is het alweer half zeven en buiten is het nog steeds 89 graden (bijna 32 dus). We kunnen dit mooi zien op de verlichte paal bij Barney's Truckstop. We kleden ons om en gaan wandelen, over het verlaten park, buitenlangs over de weg, naar de Truckstop. Een Amerikaanse oudere dame rijdt met een hele grote boog om ons heen en zit luid te schelden. Tja, wandelaars langs de weg, dat is doodeng als je geen auto kan rijden natuurlijk. Een kleine 10 minuutjes wandelen en we zitten in het Breakhouse Café naast de truckstop, 24 uur per dag open. We worden bediend door een hele leuke gezellige jonge vrouw die duidelijk gevoel voor humor heeft. We krijgen allebei een lekkere salade vooraf en ik eet barbeque pork ribs (spareribjes), terwijl Albert voor de ground beef gaat (soort tartaar). Het is heel lekker en ik neem nog een toetje van appeltaart met ijs, kan het even niet laten. We hadden alles in huis om lekker te barbecuen, maar helaas, er is hier geen picknicktafel, in onze camper zit in tegenstelling tot vorig jaar ook geen losse tafel, dus we dan maar even niet. Morgen toch eens langs de Wal Mart!

We wandelen nog even naar de truckstop en kopen daar een plaat met "Made in America" erop, met de Amerikaanse vlag op de achtergrond. Heel mooi voor onze verzameling in de schuur. Dubbele betekenis, ik ben geboren in Made 😊

Het is inmiddels pikkedonker en we zien aan de overkant van de snelweg hele mooie lichtjes. De lucht is kraakhelder en hier en daar zien we een ster. Op het park zitten twee oude mensjes buiten voor hun huisje en de dame spreekt ons aan. Ze vraagt of we het hier niet heel verlaten vinden en wij beamen dat. We vragen wanneer iedereen hier zo'n beetje weg gaat en ze vertelt dat de meeste mensen ouderen zijn die hier van oktober tot eind april zitten. Dan zijn de temperaturen hier heel aangenaam, eigenlijk altijd 20

graden of hoger overdag. Nu lopen ze op naar dik 30 graden en midden in de zomer is het zomaar tussen de 40 en zelfs 50 graden overdag! Geen mens die hier dan nog wil zitten, dus het park loopt leeg rond deze tijd. Deze mensen wonen hier in de winter en hebben vanaf half mei een appartement in Minnesota, half oktober komen ze weer terug.

Ze zijn heel geïnteresseerd in waar wij vandaan komen, ze hebben zelf 3 jaar in Israel gewoond voor zijn werk en kennen heel wat van Europa. Ze zijn verwonderd over het gemak waarmee ik Engels spreek en ik vertel hen dat we dat op school al leren en dat we nu regelmatig terug komen, het wordt natuurlijk steeds makkelijker. De krasse oudjes vinden zo'n praatje duidelijk wel heel gezellig.

Voor ons is het mooi geweest voor vandaag, het is nu 10 uur in de avond, we kijken nog even TV, want ook dat kan gewoon in de kamer, we hebben eigenlijk overal wel een kabel-aansluiting, hoewel Albert nu wel een beetje zit te klooien met dat ding buiten. De grote paal bij Barney's geeft aan dat het nog 77 graden is, voor ons dus 25 graden. Het is wel heel aangenaam, want de hitte is heel droog. Dit wordt onze eerste nacht met de airconditioning aan!

Gereden: 193 mijlen, 308 kilometer. Getankt: 62 gallon voor 235 dollars, dat is 235 liter voor 173 euro.

Ik voel me net een trucker

Posted on [2 mei 2007](#) |

De dag begon lekker zonnig, wat kan je anders in Yuma verwachten. We waren op tijd op weg, deze keer met ontbijt. Het was een afwisselende rit naar Mesa, bij Phoenix, ondanks de lange rechte wegen. Het eerste stuk ging nog door de bergen, daarna werd het vlak, vlakker en nog vlakker. Het landschap was dor en droog, hoewel verrassend regelmatig afgewisseld door hele groene stukken. Daar waren ook irrigatiekanalen te zien en er werd druk gemaaid en gehooïd. We hebben een paar enorme dairy's gezien, melkveebedrijven met duizenden koeien. Richting Phoenix zagen we steeds meer bloeiende cactussen langs de kant van de weg, hele hoge en op sommige plaatsen wel duizenden tegelijk.

Ik heb vandaag wel 50 mijl gereden met onze grote camper. Albert had het idee dat er me op deze lange wegen niks onverwacht zou kunnen gebeuren. Nou, dat heb ik geweten. Ik zat nog geen twee mijl achter het stuur of we reden een controle in van de US Border Patrol. Gelukkig zag ik er heel eerlijk uit, want het stikte er van de auto's en mannetjes in uniform. Eén van de mannen zwaaide heel aardig naar mij en ik natuurlijk lief terug zwaaien en

lekker gas geven met die grote bak. Een stukje verder begon het: alle vehikels die breder dan 10 feet waren, moesten de weg af. Nou zijn wij precies 10 feet met dat ding, zonder spiegels volgens mij en Albert zei dat het best kon. Dus ik blijven rijden en uiteindelijk moest ik dus zo'n mijl of 3 langs mannen die de weg aan het asfalteren waren. Aan de kant stond regelmatig highwaypatrol met blauwe zwaailichten aan en ik maar sturen om niet al die pionnetjes plat te rijden en ook niet hier en daar een politieauto een tikkie mee te geven.

Kunst, ik weet nu precies hoe breed die camper is, héél breed. Net zo breed als een vrachtwagen, volgens mij eigen trucker. Nou, ik voelde me vandaag helemaal Tina Trucker en ben ook mooi pas net voor Phoenix weer achter dat stuur vandaan gegaan. Ik heb genoten! Dat ga ik vaker doen, machtig, zo'n groot gevaarte sturen.

We zijn via een binnenweg van de I8 naar Mesa gereden en zagen daar een enorm casino van Harrah's, net als in Las Vegas. Het was er erg druk op de parkeerplaats en er reden ook bussen met mensen heen. Dichter naar Phoenix toe zagen we hele nieuwe woonwijken uit de grond gestampt worden. Je ziet dan muren met bouwrijpe grond en daarbinnen kan je een kavel kopen, denken we. De huizen zijn allemaal verschillend, maar als je goed kijkt, zijn er een paar standaard types en die wisselen elkaar af. Ook grote winkelcentra rijzen er uit de grond, het zijn hele nieuwe wijken en steden.

Ook Mesa, de plaats waar wij nu zitten, is heel nieuw. Volgens het boekje wat ik hier heb, is de stad pas in 1983 gesticht en wonen er inmiddels 450.000 mensen! In Mesa dus, niet in Phoenix, maar gewoon in Mesa. Alles is hier zo Amerikaans als je je maar kan bedenken. Kaarsrechte brede wegen, lage Mexicaans aandoende huizen, veel palmbomen, enorm veel neonreclames en eettentent. Geweldig! De temperatuur is hier dik boven de 30 graden en erg droog.

Aangekomen op de campground, Desert Vista RV, was het kantoor dicht. Voor de deur stond een boekje met wat papieren erop geklemd met een paperclip met daaronder een brief: welcome Mr. Tijmes. So nice! We hebben eergisterenavond via de website van de camping hier gereserveerd voor drie dagen en het is zo leuk om dit dan zo te zien. Ons sitenummer stond erop en we mochten een plek nemen pal tegenover het kantoor en het zwembad. We waren nog maar net aan het installeren, toen de dame van kantoor aan kwam. Gelukkig, want onze stroomkabel past hier niet, we kregen van haar direct een koppelstuk van 30 naar 50 ampere. Er is geen kabeltv, maar de satelietantenne geeft haarscherp beeld. We hebben een keurige plek hier!

Foto's volgen morgen wel. Dit is trouwens een 'adult-campground', er zijn geen kinderen welkom. Maar vooruit, wij mogen wel komen en dat is op de meeste campings hier niet eens zo. Bijna allemaal voeren ze een 55+ beleid. Behalve dan de KOA in Apache Junction, maar principieel vermijden we zoveel mogelijk KOA na de ellende met de boekingen van vorig jaar.

Na de lunch hebben we een auto geregeld. Enterprise rent-a-car haalt je op van je hotel of camping en dan kan je daar zo de auto mee nemen. Ik heb gewoon een van de vijf Enterprises hier in Mesa gebeld en kreeg het nummer van de dichtstbijzijnde hier. Die bleek bijna om de hoek te zitten. De jongen kon mij een Dodge Grand Caravan aanbieden. Nou, mooi niet! Ik vroeg om een SUV en wil een SUV. Zeker geen Dodge Grand Caravan, want dat is een Chrysler Grand Voyager en die hebben we vorig jaar véél te vaak als vervangende auto gehad. Ik vertel de man dat ik een Jeep Grand Cherokee of Chevrolet Trailblazer wil, zoals op hun website staat. Of 'vergelijkbaar', maar geen Minivan. Hij gaat rondbellen bij hun andere vestigingen en biedt me een Chevrolet Equinox aan. Geen idee wat het is, maar op het AA-forum vindt iedereen die geweldig, dus ik zeg dat dat prima is. Even later heeft hij die weer niet en wordt het een Hyundai Santa Fe. Nou ja, vooruit dan maar.

Als ik terug bel, blijkt de Santa Fe niet door te gaan. Ze hebben voor ons een Ford Expedition klaar staan. Weliswaar een klasse groter en duurder dan waar ik om gevraagd heb, maar wel voor dezelfde prijs. Nou, daar zeuren we dan toch niet over? Ik had zelf tegen de dame gezegd dat ik 'the bigger the better' wilde. We maken de papierhandel rond en willen betalen. Dan blijkt Alberts creditcard niet geaccepteerd te worden, net als eerder vanmiddag niet bij het registreren van de WIFI op de campground. Dat is vreemd ... Mijn kaart doet het beide keren wel, maar het voelt niet lekker, als zo'n kaart niet werkt.

We gaan met de glanzend witte Expedition naar Campingworld, schaffen nog wat dingen aan en proberen nog een keer de kaart van Albert. Die doet het dus echt niet, mijne wel weer. Na WalMart en een schoenenzaak, gaan we terug naar de campground. Ik heb gebeld met Interhelp, Alberts creditcard staat gewoon open zeggen ze daar en ik krijg het advies om morgenvroeg Nederland te bellen. Ik ga dat straks dus maar eens proberen.

Ik pak het boekje van Mesa en omgeving erbij en vind uit dat er twee Outback Steakhouse-vestigingen vlakbij zijn. Roland heeft daar al zo vaak over geroepen, dat we die eens willen proberen. En dat was een goede keus! Ik roep al jaren dat er geen lekkerdere spareribs zijn dan in Leerdam, maar ik heb ze gevonden! Echt waar, deze waren fantastisch, Roland, ik begrijp het nu helemaal. De appeltjes met kaneel waren helemaal te gek lekker en ook

Alberts steak was fantastisch. We konden het hier niet laten om ook nog een toetje te nemen. Man, dat is véél!

We zitten nog steeds uit te buiken en wachten nog even tot we met Nederland kunnen bellen en dan gaan we heerlijk snurken. Morgen, morgen rijden we de beroemde Apache Trail met de Expedition!

Gereden mijlen: 196 mijl, 317 kilometer, getankt: niet.

In het spoor van de Indianen

Posted on [3 mei 2007](#) |

Al om half zeven vanmorgen zitten we klaarwakker in onze 'huiskamer'. De zon staat al lekker op de camper, we horen hier wat mensen buiten al bezig. Het is duidelijk, waar het heet is, begint het leven vroeg en 's middags staat het een beetje stil. Wij hebben de hele nacht een gast op of bij onze camper gehad. Een klein vogeltje zingt het hoogste lied en weet van geen ophouden. Wij slapen daar wel doorheen hoor, maar tijdens de beruchte plaspauze worden we vrolijk begeleid. Ach, het klinkt beter dan die stomme gestoorde

haan van Ger bij ons van de Homburg. Die weet ook nooit wanneer het licht of donker is en kraait de hele nacht.

Nu we toch zo vroeg op zijn, begin ik maar eens met het creditcardprobleem. Ik bel naar Interhelp en daar weet een mevrouw te melden dat er enorm veel meldingen zijn van problemen met creditcars en pinpassen in het buitenland. Nah, dat kan wel, maar daar schiet ik niets mee op. Ze zegt dat ik maar een paar uurtjes moet wachten. Nou, niet dus, want als ik dat doe zijn in Nederland weer alle kantoren dicht en moeten we morgen weer voor dag en dauw ons bed uit. Ik bel naar onze eigen Rabobank en krijg Wilma aan de telefoon. Ah, een oude bekende van het kantoor Beesd van vroeger, die kent mij ook wel, dat kletst makkelijk. Ik leg het probleem aan haar voor en zij weet niet hoe ze het kan oplossen, maar gaat het wel uitzoeken. Binnen een kwartier belt ze terug. Mastercard had besloten de kaart te blokkeren, omdat er plotseling veel kleinere bedragen in Amerika werden afgeschreven ... Ja, hallootjes! Het eten is hier gelukkig niet zo duur, dus voor een goeie 20 dollar hebben we ontbijt of lunch op, het internet betalen we vaak online per dag en ook dat kost dan een dollar of 4 of hooguit 5. En we gebruiken daar inderdaad vaak dezelfde kaart voor mijn laptop en die van Albert, dus dat gaat dubbel op. Ik snap best dat ze dit uit veiligheidsoverwegingen doen, maar handig is het niet! Volgens Wilma is de kaart uit de blokkade gehaald en wij gaan na een tijdje internetten, koffie en het douche- en aankleedritueel op pad. We ontbijten bij Denny's een stuk verder en betalen nog contant. Daarna gaan we tanken en ja hoor, de kaart werkt. Later lezen we op Internet dat er een massale blokkade van creditcards geweest is vandaag en dat veel mensen moeten wachten op een nieuwe kaart. Dat is even lekker als je hier zit!!

Anyway, hij werkt. Ik bel nog met Dick in Chowchilla, maar dat schiet niet erg op. Volgens mij wordt hij een beetje doof. Daarom bel ik Peet maar even, die weer op de watertruck zit. Hij moet de boel daar steeds nat sproeien met zo'n grote tank achter een truck. Hij vertelt dat hij het best naar zijn zin heeft, dat er veel werk is en dat hij vanmorgen nog een Nederlander heeft gesproken die daar de mestbassins leeg rijdt. Kind verveelt zich niet, dat is duidelijk.

Wij zijn inmiddels aangekomen in Apache Junction, nadat we ongeveer 50 RV Parks voorbij gereden zijn. Tjonge, wat zijn er hier ontzettend veel, er leven hier gigantisch veel mensen, vooral ouderen, op deze parken. In Apache Junction nemen we de afslag naar highway 88, in de volksmond de Apache Trail. Dit oude handelspad van de Indianen leidt ons vandaag door een prachtig gebied! Gedeelte verharde weg, maar na een aantal mijlen wordt het een echte onverharde weg, met veel haarspeldbochten, veel klimmen en dalen en geweldige mooie vergezichten. We zijn omringd door rotsen in de meest fantastische kleuren, maar ook door heel veel cactussen,

waarvan er een stel nog prachtig bloeien. Tussendoor zien we een aantal meren.

We beginnen de dag bij Goldfields, een oud mijnstadje, een zogenaamde 'ghost-town'. Prachtig, die oude gebouwtjes, veel verroeste voertuigen, kleine giftshops en het echte westernsfeertje, waar wij zo van houden. Daarna rijden we naar Tortilla-flat, wat er van buiten een beetje uitziet als vergane glorie en wat het ook eigenlijk wel is. In de saloon zit een bar waar geen barkruk aan te vinden is, maar waar je kan gaan zitten op een westernzadel. Zo komisch, voor ons zitten drie Harleyrijders op zo'n zadel. Een van hen heeft trouwens al eerder een foto van ons bij zijn Harley gemaakt. De serveerster komt ook nog vragen of ze ons op de foto kan zetten.

We rijden uren. We zijn zo rond half tienÂ begonnen aan de trail en het is dik twee uur eer we bij Roosevelt Dam aan het einde zijn. We nemen foto's van de dam en de indrukwekkende brug en rijden dan via de 188 richting Globe. We komen net niet in dit stadje, wat achteraf gezien jammer is, want ik lees pas later terug op het forum dat dit erg leuk moet zijn. Nah, je hoort zoveel, soms weet je niet meer precies hoe en wat. In een kleine Taco Bell nemen we allebei een wrap en een gigantische cola en dan gaan we verder door kleine dorpjes als Miami (ja, da's geen Florida hoor;-) en Superior. De terugweg naar Mesa is ook indrukwekkend mooi, dit gebied is wel zo mooi, dat moet je zien om het te begrijpen.

Terug op de campground, het is bijna half vijf, duiken we het zwembad in. Al snel hebben we gezelschap van Paul, een oud-militair die veel van de wereld en ook van Europa gezien heeft. Hij kan praten als Brugman en samen met hem maken we ook nog kennis met David en Anna. Met z'n allen zitten we een tijd in de hot tub en leren wij als Nederlanders weer heel wat bij over het Amerikaanse camperleven. Ze zijn allemaal full timers, wat betekent dat ze geen huis meer hebben, maar in hun 'rig' wonen. Een rig is dus een camper of fifthwiel of hoe je het ook wilt noemen. David en Anna lijken mij zeker nog geen 50, dus ook jongeren doen dat hier. Paul vertelt dat hij hier voor 200 dollar per maand staat, tja, daar kan je geen huis voor huren, toch?

Na het zwemmen ga ik alle foto's van vandaag bewerken, Albert schrijft zijn blog en we zoeken zo'n beetje op wat we morgen kunnen doen. Het is inmiddels kwart voor acht in de avond het is hier gewoon al donker, dat gaat razendsnel.

En nu ...zou Albert even gaan liggen voor het eten. BBQ was het plan. Denk niet dat dat nog wat wordt, er wordt gesnurkt, daar binnen

Gereden mijlen 150, gereden kilometers 240, getankt: 15 gallon voor 45 dollars (in de Expedition).

Shoppen, wassen en eten

Posted on [4 mei 2007](#) |

Tja, dat was het wel voor vandaag. Vanmorgen zijn we vroeg opgestaan, zoals eigenlijk elke morgen weer. De zon maakt gewoon dat je zin hebt in de dag. En eigenlijk is het ook fantastisch om op te staan en al die reacties uit Nederland te lezen op onze blog, elke dag begint heel vrolijk zo.

Na de dagelijkse reacties hebben we contact gehad met Nederland, deze keer met de jongedames thuis. Kelly, ons nichtje, logeert bij Saskia en Esmee en we hebben met hen op MSN gekletst. Onze meiden maken het prima, ze hebben ons een foto gestuurd van hun nieuwe blonde kapsels. De kwaliteit is niet zo best, maar ik laat jullie toch even onze dames zien. Voor wie hen niet kent: links is Esmee (15) en rechts Saskia (24). Deze twee kinderen uit twee oorspronkelijk verschillende nesten zijn echte zussen geworden en kunnen het samen prima vinden, zeker zo zonder ons en broer Peet.

Peet heeft vandaag zijn reisverslag tot nu toe aan mij gemaild en dat is nu te lezen op [zijn weblog Peet in Amerika](#). Leuk verhaal, dat kind kan best een beetje schrijven.

Verder hebben we de ochtend zo'n beetje gevuld met Internetten en de was gedaan. Dat was alweer een dag of vijf geleden (behalve dan het beddengoed) en dat is voor mij wel heel luxe hoor. Thuis was ik elke dag wel en vorig jaar was het ook zeker om de twee dagen raak op vakantie. Ik voel me echt helemaal verwend hier. Toch ben ik wel blij dat ik nog wat te rommelen heb. Mijn campertje moet schoongehouden worden, de vaat worden gedaan, af en toe een dweil over de vloer en zo houden we de boel gezellig. Ik ben gewoon zo'n rommeltante die dat wel lekker vindt.

In de middag hebben we gewinkeld in twee malls: Arizona Mills en Fiesta Mall. Gewoon, lekker winkeltjes kijken, hier en daar wat kleine dingetjes kopen en ja hoor, naar een boutjes-schroefjes-moertjes-winkel. Het zal eens niet zo zijn. Ik heb net [Albertje Kretiek](#) gelezen en heb weinig aan de mall toe te voegen.

Wel aan de rest van het verhaal, want wat hij vergeet te vertellen, is dat ik vandaag de chauffeur ben geweest met de grote Expedition. Ik rijd graag en al jaren geleden reed ik een Ford Explorer, in Nederland. Dat was voor toen een hele grote dikke auto en dat heeft me voor altijd gek gemaakt van Amerikanen. Na de eerste Explorer volgde een tweede en na een klein uitstapje naar Volvo en Opel volgde een Chrysler Grand Voyager, een Jeep Cherokee en nu alweer de tweede Chrysler 300C. Zo'n dikke Expedition onder de kont voelt dus gewoon super. Maar ja, met een trucker als kerel moet je wel eens je best doen om ook te mogen sturen. Ik krijg dan trouwens ook nog continue rijles, want ook dat heeft de trucker veel gedaan, jonkies opleiden. Wel lekker hoor, want dat Amerikaanse verkeer is makkelijk, maar toch wel even wennen met al dat gedoe in zoveel banen.

Vanavond hebben we weer fantastisch gegeten in Outback Steakhouse, waar we een pager (pieper) kregen om buiten te wachten tot er plaats was. In tegenstelling tot de frisse (nah ja, beetje) winderige dag vandaag, was de avond heerlijk zacht en rustig. We hebben daar op het bankje gezeten en mensen en auto's gekeken, tot onze pieper ging. We konden snel aan tafel en werden vanavond bediend door Steve. Na alle leuke jongedames eindelijk eens een lekker ding waar ik genoeglijk naar kon kijken. Gerechtigheid!

Zo, en nu op tijd naar bed. Morgen gaan we via Sedona naar Flagstaff. Het is hier nog steeds 22 graden buiten nu, hoewel het overdag niet veel warmer dan een graad of 28 was. Dat is koel voor hier, gisteren was het zeker 36 graden!

Voor vandaag geen gereden kilometers en route, ik schat dat we totaal zo'n 40 mijl hebben gereden, maar wel veel in hetzelfde stuk in en rond Mesa.

Het kan vriezen en het kan dooien

Posted on [5 mei 2007](#) |

Nou, hier vriest het dus. Je wilt het niet geloven, maar zaten we vanmorgen nog in bijna 30 graden, nu is het hier buiten 1 graad onder het vriespunt. En het wordt zo'n beetje -3, zegt het weerbericht. En ik vind het niet lekker, dit is niks voor mij. Ik ga voor de zon! Echt waar, mensen lopen hier met dikke winterjassen en handschoenen aan buiten. Ik wil naar Moab! Nah, nog een dag of twee, soms moet je een stukje rijden om ergens te komen.

Maar eens beginnen bij het begin. We zijn vanmorgen begonnen met het inleveren van de Ford bij Enterprise. Niet goedkoop, zo'n SUV-tje voor een paar dagen, maar die dik 300 dollar hebben we er wel voor over om een paar dagen lekker een auto erbij te hebben. En dit was niet de minste natuurlijk. Voor we vertrokken heeft Albert een uitgebreid gesprek met onze buurman gehad over van alles en nog wat. Het valt hem op dat hij nu veel meer contact met Amerikanen heeft dan andere vakanties. Als je met een heel gezin bent, loop je niet zo vaak alleen over een campground en horen mensen al snel dat je een andere taal spreekt. Dit weerhoudt ze er toch vaak van een praatje te maken, denken wij. Deze vakantie hebben we overal razendsnel contact en kletsen we wat af. We zijn trouwens ook wel gewoon aangesproken met de vraag welke taal wij eigenlijk met elkaar spreken.

Het ontbijt is vandaag simpel gehouden, een bekertje vruchtenyoghurt in de camper. Na het inleveren van de auto rijden we door de stad naar de 202 en daarna nemen we de rondweg rond Phoenix, de 101 die door Scottsdale loopt. Dit is een vrij vlotte manier om de drukte van de stad te vermijden en snel naar het noorden te komen. Via de 17 rijden we richting Cottonwood. Het klimt en het klimt hier, we zitten regelmatig achter een langzaam kruipende rij trucks die zich naar boven werkt. Op een gegeven moment wordt het vlak en krijg je het gevoel dat je op de top van de wereld zit, in de wolken. Ik schrik me nog een keer helemaal naar als er een cabrio voorbij rijdt met – huh , wat zie ik nou?! – een opgezette elandenkop die op z'n 'rug' ligt. Doodeng, zo'n dood beest ineens in een cabrio.

Richting Cottonwood zien we een bord van Dead Horse State Park, dachten wij toch echt dat dat in de buurt van Moab lag, maar hier is er dus ook een. Het weer gaat er slecht uitzien, de wolken worden steeds donkerder en in de verte zie je dat er bakken met regen uit de lucht moeten vallen tussen de rode rotsen van Sedona. Maar sneeuw? Daar hadden we niet op gerekend, maar ja hoor, we zien echte natte sneeuw, behoorlijk wat ook.

Wij zijn diep onder de indruk van de omgeving. We reden de prachtige scenic route van Cottonwood naar Sedona en genieten van de natuur. Het is hier wel lastig om met een camper ergens rustig te parkeren en te kijken en ook in Sedona zelf zien we niet echt goede parkeerplaatsen. En eigenlijk vinden we dat niet zo'n ramp. Het weer is toch niet zo lekker om te wandelen, dus genieten we vanaf onze riante zetels in de camper. Voorbij Sedona stoppen we op de parkeerplaats bij Oak Creek View Point, waar we wat foto's maken. Daar gaat het echt stevig sneeuwen, mooie witte vlokjes en we proberen ze op de foto te vangen. Iedereen loopt in dikke kleding, jassen, sportschoenen en zelfs mutsen. En ik loop daar dus nog in mijn 'Mesa-outfit', op slippertjes, met korte mouwen en de zonnebril op. Die mensen denken vast dat ik niet helemaal spoor.

Na een lekkere lunch van gebakken eieren met brood, door Albert bereid, rijden we door richting Flagstaff. Hier hebben we een campground gereserveerd voor de nacht, als tussenstop richting Monument Valley. Het is een mooi, klein RV Park wat er ook nog heel gezellig uit ziet. We parkeren onze 'rig' en willen zoals gewoonlijk alles gaan installeren. Albert roept naar buiten dat de slide-out het niet doet. Ik ga het ook proberen, maar nee, het werkt niet. We controleren alles stroom, batterijen, zekeringen en niets levert wat op. We bellen naar Road Bear om hulp en Daniel loopt alles telefonisch met mij na. Maar ook hij komt er niet uit.

Hij zegt dat hij op zaterdag geen monteur zal kunnen krijgen en adviseert ons maandag terug te bellen. Ik vraag hem of we niet zelf naar een reparateur kunnen gaan hier, er zit er een vlakbij. Dat vindt hij goed en hij vraagt ons te bellen als er kosten voor reparatie gemaakt moeten worden. Wij dus weer op pad, maar de RV Repair is wel open, maar alleen de winkel. Er zijn geen monteurs op zaterdag.

We rijden terug naar de camping en vragen daar advies. De eigenaar belt heel vriendelijk naar een ander bedrijf en warempel, die sturen iemand langs. Ik bel Road Bear weer om dit zo door te geven en Inga zegt dat ze dit aan Daniel zal doorgeven. Het duurt wel een tijd, want de man komt na werktijd op weg naar huis hier op de camping aan. Hij checkt de hele camper van binnen en van buiten en meet alles door. Maar hij kan alleen vinden dat er waarschijnlijk iets mis is met 'de module'. Hij is zeker een uur aan het werk geweest, maar weet ook wel dat dat geld opbrengt. Hij presenteert ons een rekening van 200 dollar! Er zit niets anders op dan deze te betalen, maar als ik later Road Bear bel, zijn ze niet blij hiermee. Ik ook niet, maar ja, wat moesten we? Het is geen noodgeval volgens Road Bear, maar erg lekker is het ook niet als je een slide-out huurt en je zit zonder. We moeten maar zien hoe we hier met elkaar gaan uitkomen.

Ondertussen is het ding natuurlijk nog niet gemaakt en zal er waarschijnlijk maandag zo'n module besteld moeten worden. Ik denk toch dat ze eerst maar eens moeten komen kijken wat er nu mis is, voor we verder gaan. Ze hebben een reparateur in Moab die ze kunnen inzetten, zegt Daniel, dus maandag maar weer even bellen. Ik heb wel Aldie in San Francisco een mail gestuurd met dit hele verhaal in het Nederlands én met de mededeling dat we door Daniel niet echt vriendelijk werden behandeld na het noemen van die 200 dollar.

Ondertussen was het dik 7 uur en koud! IJzig koud, dus de kachel staat aan, ik heb me lekker warm aangekleed en we hebben in de camper een simpel maaltijdje van hamburger, ovenfrietjes en een potje appelmoes genuttigd. Ook lekker! Albert kijkt nu naar een film met een hele grote camper en ik rommel wat op de laptop. Ik denk dat we vanavond maar vroeg dicht tegen elkaar aan moeten kruipen! Sliepen we gisteren met de ramen tegen elkaar open, nu moet de kachel erbij aan.

Gereden 187 mijl, 300 kilometer, getankt 66 gallon, 250 liter voor 210 dollar en dat is 154 euro.

We zijn weer in Moab!

Posted on [6 mei 2007](#) |

Jawel, we zijn er weer. Toen we deze reis gingen plannen, waren er twee wensen duidelijk. We vliegen op San Francisco, want Peet gaat naar Chowchilla en wij zullen niet snel naar Amerika gaan zonder naar de Vlotjes te gaan, die band is heel sterk. En de tweede wens was terug naar Moab. Vorig jaar stond Moab op het programma als logische tussenstop tussen Durango en de lange weg naar het noorden, naar Yellowstone. Wat we nu precies in dat hete droge land moesten doen, dat wisten we niet, maar ja, we wisten zoveel niet. Na een halve dag wisten we het al: off roaden! Iedereen rijdt hier met Jeepjes, motoren, ATV (van die trikes) of mountainbikes het achterland in. Het gebied heeft veel uitgezette trails en je kan er dagenlang over de rotsen en door krekten klauteren en klimmen. We vonden het geweldig en veel te kort. Dat was duidelijk, we willen terug naar Moab.

En daar zaten we dan vanmorgen in Flagstaff, we werden om half zeven wakker en onze neusjes waren koud boven het dekbed uit. Ondanks de verwarming voelde de hele camper klam en stug aan. Albert vroeg of ik wilde douchen en ik klapperde dat ik dat niet eens durfde. We waren het snel eens: we zetten snel een pot koffie, vullen de mugs (van die grote mokken voor in

de auto) en gaan rijden. Weg uit de kou, op weg naar Moab. Volgens de routeplanner Streets en Tips dik zes uur rijden, onze TomTom maakt er bijna acht uur van. Nou zijn wij niet bang van een stukje rijden, zeker niet als we weten dat het onderweg zeer de moeite waard is. En dat weten we vandaag, want dit stuk hebben we vorig jaar ook grotendeels gereden. Bovendien hebben we altijd nog een alternatief als we het echt zat zijn, want ons oorspronkelijke plan om dit stuk tot Monument Valley te rijden vandaag, kunnen we altijd nog uitvoeren, we zien wel.

Om strak zeven uur rijden we de poort uit bij J & H RV Park. Complimenten voor dit nette park, maar wij hebben er weinig van genoten, hoewel hun hulp gisteren geweldig was. De weg naar Moab is zeer afwisselend en eigenlijk niet zo goed te beschrijven. De weg gaat grotendeels door het leefgebied van de Navajo's, de native Americans, die in reservaten leven. Ook grenst een deel aan het reservaat van de Hopi's. Er is weinig bewoond gebied, er zijn wat kleine dorpjes met enkele huizen en de grotere plaatsen als Tuba City en Kayenta zijn eigenlijk ook nog maar hele klein. Al om 10 uur rijden we bij [Gouldings Tradingpost](#), waar de Navajo's hun hotel, restaurant, camping, maar ook eigen school en ziekenhuis en supermarkt hebben. We hebben hier vorig jaar op de camping gestaan en in het restaurant gezeten en hoewel je het absoluut gezien moet hebben, zien we het niet zitten om hier een hele dag te gaan staan wachten. De enige attractie naast Monument Valley is het zwembad en dat was vorig jaar al ijs- en ijskoud.

Vrolijk rijden we door naar Moab, we hebben het enorm naar onze zin. Het is rustig op de weg, zeker de eerste paar uren en via Mexican Hat, Bluff, Blanding en Monticello gaan we naar het Noorden. In Mexican Hat worden we nog enthousiast toegezwaaid door een paar kanovaarders die zien dat ik ze fotografeer vanuit de camper. Leuk! Het landschap verandert ieder half uur lijkt het wel. Je moet de foto's maar bekijken om te zien wat ik bedoel. Wij draaien muziek die helemaal bij dit gebied past en kwelen mee met de cowboysongs, waarin ook druk gejojeld wordt. Dat heb ik vorig jaar pas uitgevonden, dat cowboyjodel ook bestaat.

We zijn om half twee in Moab, maar hebben er echt maar 5,5 uur op gereden. We zitten nu echter in Mountain Time en het is hier een uur later dan in Pacific Time waar we uit komen. Voor Nederland: het tijdverschil met jullie is nu 8 uur. We checken in bij [Canyonlands RV Park](#), midden in Moab. Wat een gaaf plekje! Voor de Moab-kenners: dit is schuin tegenover de Village Market en de [Moab Brewery](#), dus de boodschappen én lekker eten kunnen we lopend af. De camping is vol, buiten verwachting, want elders was het erg rustig en vertrok bijna iedereen op zondag. We hebben gelukkig nog een plekje, maar moeten morgen verkassen naar een plekje verderop hier in de rij. Wel een mooier plekje, want dan staan we lekker dicht bij alles, zoals de

wasserette en het zwembad. Maar voor woensdagavond is er geen plaats meer en dan vinden wij erg jammer. De planning is om hier donderdag pas te vertrekken, want woensdagmiddag of -avond komt ook Erik van het AA-forum met zijn kinderen hier naar toe. Ik heb wel even op [zijn gastenboek](#) gezet dat hij beter even kan reserveren als hij dat nog niet gedaan heeft. Wij komen op de reservelijst en nu is het hopen dat iemand af gaat zeggen. Anders moeten we óf een dag eerder vertrekken of een andere campground zoeken, er zijn er volop hier, dat moet het probleem niet zijn. Deze blijkt erg geliefd te zijn en dan snappen wij best, zo midden in het dorp. Daarnaast is hij met 30 dollar per nacht niet echt duur en is de WIFI gratis en goed.

Wij zetten ons kamp op, maken op MSN een praatje met zwager Bram en laden de foto's op naar de fotosite. Na zo'n lange rit vinden we het fijn om gewoon even lekker te hangen, zonder direct op stap te moeten. Ik geef het na een uurtje op. De korte koude nacht is me niet lekker bevallen en ik ben moe. Ik kruip lekker een uurtje of twee mijn bed in en wordt dan weer helemaal uitgerust wakker. Ik fris me op en we wandelen rustig samen naar de overkant naar de Brewery. Hier hebben we vorig jaar met de kinderen al eens geluncht en toen was het er erg rustig. Nu kijken we onze ogen uit. Het is druk!

De Brewery is een heel gezellig restaurant, leuk aangekleed met allerlei sportieve items, zoals een boot aan het dak, fietsen aan de muur en leuke wandschilderingen. Er is een eetgedeelte en een bar, waar alleen volwassenen mogen komen. Wij kiezen voor de bar en kunnen daar ook eten. Het enige probleem zijn de krukken, ik kan met mijn pootjes niet bij de grond en kan mijn voeten ook niet goed kwijt, dus ik bungel maar wat. We bestellen een 'pitcher' Park City bier of zo iets en krijgen een grote kan zoet bier met twee glazen. Lekker! We eten allebei een Texas Pit Combo, kip, een spare-rib en een stuk rundvlees. Er zitten frietjes en coleslaw bij. Als we een dessert bestellen, bestel ik alleen de Strawberry Wave Cheesecake en komt de jongen keurig terug met een groot stuk cheesecake met twee vorken, zodat we het samen kunnen delen. Gave tent, die Brewery!

Het lijkt wel of heel Moab hier eet en vooral alles van buiten Moab. Er zitten allerlei kentekenplaten op de auto's. Texas, Colorado, New Mexico, you name it. Naast ons zit een hele grote groep en steeds komen er mensen bij, ze delen met zijn allen grote kannen bier en vooral veel borden met nacho's met kaas en dipsaus. Appetizers, noemen ze dat hier en dat is echt heel lekker. In de tijd dat wij eten, hebben zij zo'n beetje de groep compleet en gaan ze bestellen. Iedereen loopt hier in makkelijke outdoor kleding. Sandalen of gympen, fleecevesten, outdoor shirts, je zou hier compleet uit de toon vallen als je netjes gekleed zou gaan eten. Wij dragen dan ook gewoon shirts met een spijkerbroek en eroverheen voor buiten onze donkerblauwe truien met

Stal Nieuwen Oord-logo. Als iemand ons dus zoekt in Moab: let maar op het logo;-) Vooral Albert draagt het bijna altijd.

Terwijl ik dit schrijf rijdt een grote camper, zo'n model als wij hebben, rondjes over de campground. Overal lijken auto's in de weg te staan en de beste man kan het ding nergens doorheen krijgen. Het lijkt ons zo uitzonderlijk druk voor een gewone 'maandag', die het morgen toch moet zijn En checkout-tijd is hier 11.00 uur, dus wat er nu staat, zal er morgen toch zeker nog zijn. Wij gaan morgen maar eens beginnen met het bellen naar Road Bear, zodat we weten hoe we verder moeten met de slide-out.

We zijn blij dat we weer in Moab zijn!! De temperaturen zijn hier fris, zo rond de 17 graden, maar goed te doen. Morgen geven ze 21 graden op en dinsdag en woensdag 26 graden. Yeehaw!!

Gereden mijlen 303, gereden kilometers 485, getankt: niet!

Moab: leven in het paradijs?

Posted on [8 mei 2007](#) |

Hier zit ik dan, in 'mijn geliefde Moab'. Ik durf het bijna niet te zeggen, want deze benaming voor Moab is van Marjan, dat weet ik. Maar het gaat wel steeds meer zo voelen. Hier geen grote Wal*Mart en super-supermarkten, maar alles is klein, kneuterig en vooral Amerikaans schreeuwerig. Het wemelt hier van de reclameborden en toen we net in het donker over Main Street reden was overal neonreclame. Maar aan de andere kant is het een echt cowboystadje, met veel westerninvloeden, veel hout, oude auto's, winkels vol met 'meuk' en vooral veel activiteit. Het is druk met mensen die houden van het buitenleven.

Vanmorgen stonden we net voor acht uur naast ons bed en hebben we een uurtje gewacht tot het in Californië ook een uur of acht zou zijn. Daarna zijn we eerst met Road Bear in San Francisco gaan bellen, dat is toch wel handig, omdat Aldie als Belg natuurlijk Vlaams spreekt. Overleg met Aldie leidde ertoe dat we naar Quick RV Repair hier in Moab zijn gereden. Daar zei de man in eerste instantie dat we pas 's middags terecht konden en dat hij niet echt veel verstand van slide-outs had, maar dat hij het zeker wilde proberen. Toen we terug hebben gebeld, werden we toch weer naar Los Angeles verwezen en kwam ik weer bij Daniel terecht. Toen ik over de 200 dollar begon, kreeg hij het weer spaansbenauwd en heb ik wel drie keer Daniel moeten zeggen, voor hij begreep dat ik hem niet wilde flessen en dat ik hem wel begreep, waar de kneep zat. Net op het moment dat ik hem wilde vragen of we ergens anders naar toe moesten, kwam Tim, van de Quick, aan het raampje melden dat er een klant had afgebeld en dat hij tijd voor ons had. Ik heb snel met Daniel overlegd en gezegd dat we hem zo zouden terug bellen. No way dat ik nog iemand naar dat ding laat kijken zonder toestemming van Road Bear. Tim bood aan zelf in zijn kantoor naar Daniel te bellen, zodat het ons geen geld kostte en toen kwam er schot in de zaak. Tim

vertelde wat hij ging rekenen en kreeg akkoord. Hij heeft het hele ding van binnen en van buiten nog eens doorgemeten en kwam tot dezelfde conclusie als onze man zaterdag: het controleboard is kapot en er moet een nieuwe komen. Hij heeft ook nog telefonisch overlegd met Kiwi, de fabrikant van de slide-out. Tim heeft naar Road Bear gebeld met dit verhaal en zij zouden vandaag gaan kijken of het onderdeel kon worden opgestuurd. Tim zei ons vooral plezier te gaan maken en later op de dag maar een keer te bellen.

Wij dus op pad, terug naar de camping, waar we nu op een andere plek staan, voor twee nachten. Lekker plekje, we zien hier heel veel. We hebben nog even wat in de camper gerommeld, wat met thuis gebeld en gemaild en toen zijn we naar [Moab Adventure Center](#) gewandeld. Ondertussen ben ik nog even het kantoor hier in gelopen, om te vragen of er al een gaatje was voor woensdagavond. En warempel! We kunnen ook van woensdag op donderdag hier staan, zij het wel weer een paar plekjes verder, maar dat maakt ons niks uit. Dit is super, want zeker als er een reparatie aan de camper moet gebeuren, kunnen we niet voor donderdag weg. Bij Moab Adventure Centre hebben we vorig jaar een Jeep gehuurd en ook deze keer gaan we voor een gemodificeerde Jeep Wrangler. Onze namen en rijbewijzen e.d. staan nog in de computer daar, da's lekker handig. We gaan op pad met een bijna nieuwe Jeep en halen op de camping even wat truien, blikjes cola en wat appeltjes op voor onderweg. Dan rijden we naar Denny's waar we een zeer verlaat ontbijt nemen, het is inmiddels half twee. Het enige wat we op hebben 's morgens is een beker koffie met een stuk koek wat ik aan de overkant bij de RV Repair gehaald heb. We genieten dus volop van dit ontbijt!

Daarna rijden we naar Arches National Park, waar we op onze Nationale Parkenpas van vorig jaar zo binnen rijden. Die pas is een jaar geldig en onze kaart is voor het eerst aangeknipt in juli 2006. We betaalden toen 50 dollar voor deze kaart, die ook nog op naam staat omdat we hem via Internet bestelden. Nu betaal je 80 euro en bijna 30 dollar verzendkosten als je het op deze manier wil doen. Maar dat het geld kost is logisch, de parken worden ervan onderhouden en je mag heel veel parken in voor die ene kaart, met het hele gezin. Albert moet wel zijn ID laten zien, terecht. Als we net het park in rijden, ontdek ik dat de batterijen voor de camera allebei leeg zijn en dat de derde in de camper in de oplader ligt. En de tweede camera zit ook niet in mijn tas Dat is dus dik balen! Het is zo ongelooflijk mooi in Arches, dat we er helemaal stil van zijn. Geweldig, wat een brok natuur, hoe mooi kan Gods schepping zijn? Ik gebruik niet snel deze woorden, maar vandaag heb ik dat toch heel regelmatig gedacht.

Jammer genoeg is er iets mis met óf mijn infuus óf mijn koolhydrateninschatting, want ondanks alle schoonheid, dommel ik steeds weg en heb ik het gevoel dat mijn hoofd vol watten zit. Ik ken dit: hoge

bloedsuikers, vorig jaar had ik er de hele vakantie last van, nu gelukkig nog helemaal niet, tot vandaag. We besluiten later een keer terug te keren naar Arches, want ook mijn meter zit niet in mijn tas, handige Truusje. Op de campground blijkt dat ik inderdaad te hoog zit en ik vervang mijn infuus en bolus flink insuline bij. Binnen een half uur voel ik me stukken frisser. Ach, morgen of woensdag toch nog een uurtje of wat terug, moet kunnen!

We zijn ondertussen al twee keer bij Tim langs gereden en de tweede keer belt hij in ons bijzijn naar Road Bear. Zij gaan zorgen dat het onderdeel met UPS morgen bij Tim is en als dat lukt, gaat hij het woensdagmorgen voor ons inbouwen. Mooi! We hopen dat dat het probleem zal oplossen. Die Tim is echt een hele fijne kerel. We vragen hem of hij bekend is met de Red Cliff Lodge, het restaurant wat Jasmino (Jacqueline) op het AA-forum zo aan heeft geprezen. Hij zegt dat het prachtig ligt en dat we er de sunset moeten zien. Ik reserveer bij terugkomst op de campground via het gratis 1-800 nummer en vraag hoe laat we er moeten zijn om de zonsondergang te zien. De dame adviseert ons om rond 19.30 te komen, dus doen we dat.

Na fris gedoucht op pad te zijn gegaan, rijden we langs de prachtige scenic route 128, die we nog kennen van vorig jaar. Indrukwekkend, aan twee kanten rij je tussen hele hoge rode rotsen, langs de Colorado-river! Na 14 mijl vinden we aan de rechterkant de [Red Cliff Lodge](#), een geweldig mooi complex van allemaal verschillende houten gebouwen: cabins, lodges, een paardengebeuren, een restaurant en het motel. Zo mooi! Erg goed onderhouden, met prachtige grasvelden, met tipi's en mooie hekken. We worden hartelijk welkom geheten en men vraagt ons of we het niet te koud vinden om buiten te eten, omdat het snel af koelt. Wij kijken naar het terras en kunnen het niet weerstaan. Albert haalt onze dikke truien uit de auto en wij blijven tot en met het dessert buiten zitten en zien de meest fantastische kleuren tijdens de zonsondergang. We voelen ons nietig, klein en zielsgelukkig. Hoe anders hebben onze levens er een aantal jaren geleden uit gezien, toen we allebei dachten dat we nooit meer gelukkig zouden worden ... Hier zitten we dan, simpele zielen die we zijn, te genieten in ons geliefde Amerika, van een heerlijk dinertje tussen de machtige rotsen langs de machtige Colorado-river. Het leven is mooi, mooier dan we ooit hadden kunnen denken. We praten over Alberts komende opname, over de zomer die zo anders zal zijn als anders, maar zolang we dit kunnen beleven hier, zijn we tevreden mensen.

Morgen, morgen gaan we écht Jeepen!

Dagje Jeepen, 't was weer gaaf!

Posted on [8 mei 2007](#) |

Na een hele rustige nacht staan we rond een uur of acht op en handelen we onze hele ochtendritueel van douchen, koffie, internet en een ontbijtje af en dan gaan we rond half tien naar de supermarkt. Ondertussen heb ik al even gebeld om in elk geval de campground voor zaterdag in Zion vast te leggen. Als het daar net zo druk is als hier, lijkt me dat niet onverstandig. Ook Torrey voor donderdag ligt vast, alleen Bryce moet nog geregeld worden. We rijden naar de City Market, hier zo'n 100 meter verderop en gaan proviand inslaan voor vandaag. Met een stokbrood, boursin, pepperoni, wat cola light, een paar flesjes water en een paar smoothies (yoghurtdrankjes) komen wij de dag wel door. Ook gaat er nog een bagel voor Albert en een muffin voor mij mee. We kopen er ook een zak ijs, zodat alles lekker koud blijft in de koelbox die wij bij de Jeep gekregen hebben. De droge spullen gaan voor de zekerheid in een ziplockzak in de koelbox, zodat ze niet nat worden als het ijs gaat smelten.

We hebben een map met trails van de jeepverhuurder, een boek met allerlei trails met omschrijvingen en zelfs onze eigen TomTom. Wij zullen niet verdwalen! Mobieltjes mee en gaan. We willen twee trails rijden die we vorig jaar ook gedaan hebben, maar dan in omgekeerde richting. We rijden naar highway 297 en zoeken naar de ingang van de Long Canyon Trail. We vinden deze niet, maar bij een parkeerplaatsje, net voor Potas, zien we een bekend punt en daar staat nog een hele rij auto's te wachten. Wij weten het weer zeker, hier kwamen we vorig jaar uit, dus gaan we nu in. We laten de andere auto's snel passeren, zodat we in alle rust deze trail kunnen rijden. Het is hier fantastisch mooi, maar voor ons gevoel véél en veel hobbeliger dan vorig

jaar. Het is echt schudden in die auto met regelmaat. We knallen over keien, schudden over ongelijke rotsen en zitten een keer bijna vast, dat scheelde maar weinig. We rijden ongeveer een uur over deze prachtige trail en komen dan weer op de verharde weg.

We rijden naar Dead Horse Point State Park, dat hebben we vorig jaar gemist. Gewoon omdat het te heet was om deze nog te doen na de Shäfertrail, zeker met de kinderen erbij. We waren toen in juli hier en eerlijk is eerlijk: het was bloedverzengend heet toen, dik 40 graden en het is al heel wat dat de kinderen het achterin die Jeep vol hielden. We hebben nu een kleinere Jeep, dus hij schokt wat meer, maar met de kap erop en de airco aan, met allebei de ramen open is het heerlijk. Het is hier vandaag zo rond de 27 graden, heerlijk weer voor zo'n dagje Jeepen. Het is ook ontzettend druk hier, het is duidelijk hoogseizoen, ook bij het visitors center waar we allerlei talen horen. We lopen het rondje bij het centrum, nemen een plaspauze en natuurlijk een stel foto's en rijden dan naar het echte Dead Horse Point.

Deze hoge rots, waarvan je heel diep en ver naar beneden kan kijken en de Colorado-river ver in de diepte ziet, heeft zijn naam te danken aan een verhaal over cowboys en paarden. Het verhaal gaat dat cowboys vroeger een groep wilde paarden gevangen hield en ze met een kleine afzetting daar kon houden, omdat de natuurlijke afgronden zorgden dat de paarden niet weg konden. Ze hebben de beste paarden meegenomen voor eigen gebruik en de rest daar achter gelaten. Omdat het zo heet en droog is, heeft de kudde dit niet overleefd. En zo onstond de naam van het dode paarden punt, triest, als het waar is. De paarden konden het water van de Colorado zien, maar nooit bereiken en zijn gestorven van de dorst.

Het uitzicht is adembenemend. Omdat wij vorig jaar de hele Shäfertrail al gereden hebben, herkennen we veel punten. En dat is natuurlijk heel erg gaaf, omdat we weten dat we dit verder op de dag weer gaan doen. We zien beneden de slingerende paadjes en de machtige rivier en weten dat we langs al die haarspeldbochten en rotsen met het Jeepje naar beneden zullen kruipen. We zien ook hier de zoutmeren van de Potash-plant, de zoutafgraving hier in Moab.

We nemen bij de Jeep een lekkere koek, rijden dan richting Canyonlands National Park en direct na de ingang, waar we onze Nationale Parkenpas aan de Ranger laten zien, gaan we de Shäfertrail op. Voor ons zit een

motorrijder, die al heel snel ver op ons uitloopt. Er rijden duidelijk veel meer mensen de trail van beneden naar boven dan andersom. Vorig jaar hebben we drie auto's gezien op de hele trail, nu misschien wel vijftig! Het is duidelijk gewoon de tijd van het jaar om dit te doen. We zien dat het geregend heeft afgelopen weekend, hier en daar zijn de trails nog wat nat. Reden genoeg om voorzichtig te zijn.

We rijden heel veel haarspeldbochten met smalle doorgangen, diepe kuilen, het is weer spannend, maar erg tof om te doen. Na een uurtje komen we bij de kruising waar je links naar Moab gaat en rechtdoor naar de White Rim. We besluiten de White Rim een stuk te rijden en bij het Outlookpoint over de rivier, zetten we de Jeep op het plateau en gaan we lunchen. Het is hier zÃ³ ontzettend stil, je zou er een speld kunnen horen vallen. Indrukwekkend. Het enige andere levende wezen is een klein salamandertje.

Op een of andere manier missen we Musselman Arch, niet ver genoeg gereden, denk ik. We besluiten echter terug te gaan, we moeten nog een heel eind Shäfertrail en willen in elk geval niet zonder benzine komen staan. Opnieuw bij de kruising gekomen, ben ik de mensen die hier de boel organiseren heel dankbaar voor hun besluit om openbare toilethokjes te plaatsen. Dat was even nodig.

We vervolgen onze weg en rijden nog zeker een uur of langer eer we bij de zoutmeren aankomen. Het was weer geweldig, dit is zo ontzettend mooi, maar na zoveel uur in die auto door elkaar gerammeld worden, is het ook weer lekker om gewoon op de verharde weg te rijden en langs de Colorado-river even een colaatje te nuttigen.

We rijden nog een langs Tim om te vragen of ons onderdeel binnen is en jawel hoor, morgen om 10 uur mogen we de RV brengen voor reparatie. Gelukkig hebben we altijd onze Jeep nog om wat leuks mee te gaan doen. Terug op de campground, het is inmiddels half vijf, besluiten we eerst het zwembad maar eens in te duiken. Daarna gaan we even rustig buiten zitten met een drankje en wat nootjes. Voor het eten gaan we nog even naar de City Market, we slaan lekker verse salades in van de saladebar daar waar je zelf mag scheppen (aanrader!) en ook een grote beker verse stukken fruit verdwijnt in het karretje. Nog een paar lekkere spiezen en een stuk vlees voor op de barbecue en we zijn er weer klaar voor.

Ik besluit voor het eten toch nog even de was te gaan doen, het is natuurlijk altijd zo dat je favoriete kleding vuil wordt en al heb je nog een kast vol andere dingen, die lekkerste broeken zijn natuurlijk niet schoon. Ik pak de Jeep, rijd naar het tankstation wat hier bij de camping hoort en tank het ding vol. Binnen vraag ik of ik voor 12 dollar kwartjes kan krijgen, dan kom ik zeker niet tekort. Ik gooi de was in vier verschillende machines, want ik ben nogal een muts als het aankomt op wassen. Ik vind het verschrikkelijk als dingen gekrompen of verkleurd terug mee gaan. Anderen kopen misschien voor de vakantie goedkope dingen en dan komt het niet zo nauw, maar als je zoals wij aangewezen bent op kleding in XXXXXXXXXXXXXXXXL (nou ja, maar minder x-en), dan is het al gauw te duur om slordig mee om te gaan. Ik rijd terug naar de camper, pak lekker mijn boek en even later verdwijn ik met boek en al, te voet deze keer, weer naar de laundry om alles in de drogers te doen. Wasmachines doen er maar een half uur over hier en bij de witte was moet dan ook een flinke scheut bleekspul om het echt wit te krijgen. Aan het eind van het droogprogramma ga ik weer met Jeep richting wasserette, vouw alles netjes op en werk het de kasten in. En zo gaat dat dan, wassen in de States.

Albert heeft inmiddels de barbecue aan en samen genieten we van een kostelijk maaltje met veel verse dingen. Na het eten koelt het af en gaan we naar binnen, foto's bewerken en zorgen dat jullie te zien krijgen wat wij vandaag allemaal beleefd hebben.

Dit is helemaal te 'wow'!

Posted on [9 mei 2007](#) |

Tja, beetje popi-titel, maar ik weet niet hoe ik het anders moet omschrijven. Ik heb vandaag de mooiste trail gereden, in mijn ogen dan, en ja, IK heb die gereden. En dat was honderd procent kicken! Ik heb altijd met bewondering naar Albert gekeken, maar deze was niet zo super zwaar en nu heb ik het voorzichtig geprobeerd en ik wilde gewoon niet meer achter dat stuur uit. Ook niet toen de hellingen steiler en smaller worden en ik langs de afgrond moest rijden met dat ding. Het was gewoon een geweldig gevoel om dat sterke autootje te laten klimmen en klauteren en bij elke bocht voorzichtig te kijken of je kon zien wat er achter kwam. Want je kan zomaar ineens meters dalen, een andere auto tegenkomen of een paar mountainbikers of een gat missen. Het was zo super, geweldig, fantastisch om te doen, dit vergeet ik nooit meer.

Maar laat ik de dag even bij het begin beginnen. Na een slow-start stond Albert om tien uur bij Quick RV Repair voor de deur. Ik ben even met het Jeepje het dorp ingegaan om bij Jeep Adventure te gaan vragen hoe laat ze ons rode monster terug wilden hebben. Daarna ben ik ook naar de reparatieplaats gereden. Al snel ging Tim met onze camper aan de slag en warempel, om tien voor elf reden we daar al weg met een werkende slide-out. Geweldig! We hebben Tim uitbundig bedankt voor de goede zorgen. We hebben hem meteen advies gevraagd over de La Sal Mountain Loop, maar helaas, die is niet te rijden omdat ze een brug aan het vervangen zijn. Dus mensen, wie naar Moab gaat, vraag daar even naar voor je deze loop wilt doen. Wij brengen de RV terug naar de camping, waar we weer een nieuwe plekje hebben en gaan dan op pad.

Wij hebben eerst de Jeep weer naar Arches gestuurd en hebben de keer rustig de tijd genomen voor het park. We hebben veel foto's genomen en hier en daar een stukje gelopen. Boven, bij de parking bij de campground, zagen we een Cruise Americacamper (een van de velen hier) met een Nederlands vlaggetje en een Alles Amerika-logo achter het raam. Dit kan niet missen, dit moet de camper van Erik en zijn kinderen Marlies en Koen zijn. We hebben via het AA-forum contact met elkaar en we wisten dat de kans groot zou zijn dat we elkaar hier zouden treffen. Erik heeft voor vandaag ook geboekt bij Canyonlands Campground, dus we zien elkaar vast nog wel.

Na Arches gaan we lunchen bij Denny's. Ik denk aan mijn vitamientjes vandaag en naam een wafel met aardbeien. Dat de slagroom erop wat minder gezond is ... mwah. Na een lekkere kop koffie en werkoverleg besluiten we nog een keer de Onion Creek Trail te rijden. Deze hebben we vorig jaar als eerste gedaan en die was niet zo heel ruw. We hebben niet zoveel zin om weer compleet door elkaar geschud te worden. Ik stap achter het stuur en rijd de 20 mijl over de prachtige scenic highway 128 om bij de Onion Creek te komen. Ik vraag Albert of ik een stukje trail mag proberen, gewoon wat heuveltjes op en af en ik krijg les. Duimen niet in, maar op het

stuur. Naar beneden laten rollen, door het water laten glijden en dan gas geven om weer omhoog te gaan, maar niet te veel, dan gaat hij spinnen. Ik probeer het in de eerste en in de tweede versnelling van deze automaat en voel het verschil. Ik heb bij Vema, de dealer waar we onze auto's kopen al een paar keer wat les gehad in dit werk en weet wel een beetje hoe het voelt en hoe het moet. Ik krijg er hoe langer hoe meer lol in! Uiteindelijk rijd ik de hele trail dus, zoals je hierboven al kan lezen. Ik voel me helemaal in de zevende hemel, wat is dit onzettend gaaf! Bovenaan het eind van de trail komen we bij het hek van de ranch, dit is privéterrein en voor ons houdt het hier op. Wij stoppen, stappen uit en nemen een lekker yoghurtje. Iets fris en fruitigs gaat er wel in na zo'n inspannende rit. Het is hier muisstil en waar we ook kijken is het prachtig, dit lijkt wel het topje van de wereld.

De trail is duizend keer mooier dan vorig jaar nu alle bloemen bloeien en de bomen prachtig groen zijn. We hebben het gevoel dat we in een film rijden, zo ontzettend mooi is het hier. Gisteren schijnt hier ook een hele filmploeg bezig geweest te zijn. Persoonlijk vind ik deze trail nog veel mooier dan de Schaffertrail, hoe gek dat misschien ook klinkt. Hij is lang niet zo spectaculair om te rijden, maar de natuur is overweldigend mooi en het is door de beslotenheid gewoon een soort intiem pad. Je komt af en toe wel een auto tegen, maar je voelt je toch een beetje alleen op de wereld. Lieve mensen die ook naar Moab gaan en gaan Jeepen: de Onion Creek in het voorjaar, doen!

Na de trail rijden we moe maar voldaan naar de car wash, we wassen ons rode monstertje en rijden terug naar de camping. Daar is de camper lekker koel, de airco heeft de hele dag gedraaid. Wij halen al onze spullen uit de Jeep, laten voor de camper alvast het zonnescherm zakken en gaan dan de Jeep terugbrengen naar de verhuur. Ze bieden aan ons terug te brengen, maar we lopen dat stukje wel. Onderweg kopen we nog wat ansichtkaarten, die we nodig moeten versturen, anders zijn wij eerder thuis dan de kaarten. We gaan lekker even buiten zitten bij de camper en ik lees mijn mail. Er zit een mailtje in van Erik, dat ze inmiddels aangekomen zijn en op plaats 3 staan. Ik beantwoord nog even een mail en wil dan gaan kijken bij plaats drie, maar zie dan Erik en de kinderen al aankomen. De kennismaking verloopt vlot, we drinken wat met elkaar en spreken dan af om met z'n allen te gaan eten.

Na de uitreiking van de Stal Nieuwen Oord-shirtjes voor de 'spot Albert in de States'-prijs, krijgen wij van Erik het AA-logo op A4-formaat, gelamineerd en wel, voor achter onze voorruit! We zijn dus weer herkenbaar, ondanks dat we onze stickers nergens kunnen vinden in dit hok. We gaan eten bij Smitty's steakhouse aan de overkant. Het was lekker en vooral erg gezellig, deze mini-meeting in Moab. We spreken af om elkaar maandag om 17.00 uur bij het Mandalay Bay in Las Vegas weer te ontmoeten en dan samen het buffet

daar aan te vallen, voor we om 20.00 uur bij de musical Mama Mia binnen vallen. Erik was degene die de tip gaf op het forum dat de kaartjes voor deze musical tijdelijk goedkoop te krijgen waren. Het was puur toeval dat ik daarop direct boekte en ook nog op dezelfde dag!

Tjonge, onze vakantie is helemaal al mooi geweest, maar deze dag was er een met een heel fonkelend sterretje! Ik wacht nog even tot de foto's op de site staan en dan duik ik mijn bedje in. Albert ligt al. Morgen vertrekken we hier en gaan we naar Capitol Reef!

Een dagje rust

Posted on [10 mei 2007](#) |

We zitten er een beetje doorheen na heel wat drukke dagen. Moab is gewoon te leuk om het rustig aan te doen en dat was natuurlijk wel het advies wat de dokter aan Albert mee gaf. En ik merk zelf ook dat vooral de grote hoogte en de warmte best veel energie vragen. We weten dat het tijd is om een dagje kalm aan te gaan doen. Dus rijden we pas rond half tien Moab uit, nadat we wat kaarten op de post hebben gedaan. Niet allemaal meteen naar de brievenbus rennen, het waren er echt maar een paar.

We rijden naar het Noorden en komen direct buiten Moab in een heel ander landschap terecht, wat we ons nog herinneren van vorig jaar. We gaan naar de I-70 in westelijke richting. Het is hier net een maanlandschap, droog, dor, geelachtige rotsen, heuvels, beetje zandduinen, mooi is anders. En dan zie je langs de snelweg gewoon een bordje: 'next services in 110 miles'. Dat betekent dus gewoon 110 mijl niks! Geen tankstations, geen restaurants,

geen toiletten, helemaal niks. Brrr, ook dit is Amerika. Gewoon 176 kilometers niks! Moet je bij ons om komen, niet te geloven.

Wij gaan gelukkig vrij snel weer van deze Interstate af. We nemen de 24 richting Hanksville, een lange rechte weg, die wel wat op en neer gaat. Het landschap wordt wat minder kaal, maar nog steeds niet echt interessant. Ik krijg alarm op mijn insulinepomp, de batterij is leeg en er is een blokkering ergens. Dat betekent de boel nakijken en wellicht alles even verwisselen. Daarnaast moet ik nodig plassen, dus ik vraag aan Albert om bij de eerste gelegenheid te stoppen. Akkoord, maar dat duurt nog wel even een paar mijltjes, de parkeerplaatsen zijn dun gezaaid. Op een gegeven moment zien we aan de rechterkant van de weg een camper, dus we rijden rustig om te kijken of wij daar ook kunnen staan. We komen dichterbij en beginnen te lachen, daar staat dus een exacte kopie van onze camper, ook van Road Bear. We parkeren ernaast en ik doe eerst even de deur open, voor ik ga plassen. Ik zeg netjes 'hello' en kreeg een duidelijk 'hallo' terug. Ah, Nederlanders, da's gezellig. Ik ga snel plassen en als ik terug kom is Albert al in gesprek met deze twee echtparen uit Aarle-Rixtel. Ze bieden ons koffie aan en dat slaan wij niet af natuurlijk. Albert trekt ook onze stoelen uit de wagen en helpt de mannen met het zonnescherm, wat ze nog niet gebruikt hebben. Ze hebben hun camper ook in San Francisco gehaald en zij nu op weg naar Moab. Natuurlijk wisselen we ervaringen uit. Ze hebben totaal geen verbinding meer met thuis, omdat de oplader van de telefoon op 220 volt werkt en het niet doet op 110. Wij kennen dat, de vierkante blokken van Nokia zijn niet geschikt voor hier. Wij hebben een smalle, maar ook nog een 12 volt auto-oplader voor de Nokia's, dus geven we die te leen. We spreken af dat ze hem een keer in Beesd komen terugbrengen en op de koffie komen voor de vakantie verhalen. Leuk, die toevallige ontmoetingen! En nee, ze zijn geen AA-forumleden, ze kenden het niet eens. Ja mensen, dat bestaat ook nog.

Na de koffie rijden we door naar Hanksville, wat ons niet tegenvalt. Daar zijn toch nog wat tankstations, een paar eetgelegenheden en wat huizen. We tanken onze camper maar weer eens vol, er gaat 57 gallon in en ik reken 205,02 af. Ook nemen we nog een flinke beker koffie mee en elk een muffin, want ontbeten was er natuurlijk weer niet. Het tankstationnetje is heel bijzonder, want het winkeltje is volledig in een rots gebouwd! Na Hanksville verandert het landschap. Het wordt mooier en mooier en het is erg leuk rijden. Er zijn nogal wat huisjes met wat koeien en paardjes rondom de deur, wat wij altijd heel graag zien. Het landschap wisselt steeds, rode rotsen, witte rotsen, gelig, je kijkt je ogen uit. En zo rijden we op een gegeven moment automatisch het Capitol Reef National Park in. De weg loopt hier gewoon dwars doorheen. We hebben vandaag echt niet de puf om overal te stoppen

en te wandelen of foto's te maken. Jullie moeten het doen met het materiaal wat door de voorruit heen genomen is. Vandaag is onze rustdag!

Net na het middaguur komen we aan in Torrey op het Thousand Lakes RV Park. Waar die naam vandaan komt is ons totaal niet duidelijk, geen meer te zien hier. Maar het plekje is precies wat we vandaag nodig hebben. Het ligt midden in de vrije natuur, net buiten Torrey, wat overigens een leuk authentiek dorpje is, waar ook nog wel wat te eten en te winkelen valt. Voor ons allemaal even niet nodig vandaag. Wij willen een uurtje slapen, lekker lezen, beetje hangen en verder niet veel. We kopen bij het inchecken op de ze overigens zeer goedkope campground (21 dollar!) een lekker zelfgebakken Europees brood. De eigenaresse komt uit IJsland en heeft het hier bijzonder voor elkaar. Ze heeft een giftshop met de meest bijzondere dingen, veel handgemaakte artikelen met natuurlijk een western-inslag. We lunchen eerst met het heerlijke donkere brood met echte Hollandse kaas, jawel, die is meegegaan. Albert heeft komijnen en oude kaas en ik extra belegen en jonge. Ons pakken ze hier niet 😊

Daarna doen we allebei een heerlijk middagdutje en pas om vijf uur worden we wakker. We gaan snel nog even naar het winkeltje. Albert koopt een mooie 'windchime' (windlicht) en ik ga met te buiten aan wat sieraden. Er valt helaas weinig te eten te koop en ook de cookouts beginnen pas maandag. Jammer, want we hebben geen zin om weg en ook verder niet veel in 'huis'. We zien wel. We gaan eerst lekker met een colaatje en wat nootjes buiten zitten, want het is hier echt lekker weer. Ik denk dat het een graad of 24 was vandaag, aangenaam. We zitten hier helemaal aan de buitenrand van de camping en er zijn hier wel drie laundry's, waarvan ze er een hier achter hebben neergezet. Ik loop er eens heen met een paar korte broeken. Je hebt altijd een paar dingen die het lekkerst zitten en het eerst vuil zijn dus. Ik kom in de kleinste 'laundry' die ik ooit gezien heb. Twee wassers en twee drogers, that's it. Achter mij komt een 'dame' compleet met whiskey on the rocks binnen vallen. Ik gooi gauw mijn was in de machine en laat de 'dame' met haar kerel het lekker uitvechten.

Na het drogen en het af en toe gammele internet hier, ben ik druk bezig gegaan met het invullen van ons eerste fotoboek op [Albumprinter](#). Vorig jaar hebben we ook een paar boeken gemaakt en door het hier al lekker op een rustig moment te starten, zijn ze straks lekker snel klaar. Het wordt weer mooi en ik heb er heel veel lol in! In eten hebben we eigenlijk helemaal geen zin, dus we nemen allebei een schaalje vers fruit wat we nog uit Moab hadden meegenomen. Goed voor de vitamientjes en wij kunnen wel een dagje wat minder eten, daar krijgen we niks van. Voor morgenochtend ligt er al weer zo'n heerlijk broodje klaar uit de winkel hier en hebben we eigengebakken muffins besteld bij Val, de eigenaresse.

Al met al een heerlijk relaxed dagje! De camping is leuk, de Nederlanders praten weer niet tegen ons (wat zou dat toch zijn???) en wij zijn weer een beetje bij, na Moab. Ik ga proberen foto's te uploaden, maar denk niet dat het wat wordt

Gereden: 155 mijlen, 248 kilometer. Getankt: 59 gallon voor 205,02 dollars (223 liters voor 178 euro).

Vanaf Ruby's Inn: slecht internet

Posted on [11 mei 2007](#) |

Vanaf Bryce National Park even het bericht dat je vandaag van ons niet teveel moet verwachten. We krijgen het internet op de laptops niet op gang op de campground en zitten nu op van die publieke kasten te rammelen. Snel is het wel, maar ja, niet handig!

We hebben net voor 5 dollar 25 minuten Internet gekocht, dus die ga ik even vol schrijven. De muffins die ze zelf baken in Torrey waren geweldig lekker als ontbijt en na het ontbijt zijn we om 9 uur vertrokken om te gaan genieten van de beroemde scenic byway nr. 12. Nou, scenic en bijzonder is het! Het is een grote afwisseling van allerlei soorten natuur met geweldige vergezichten. De diverse viewpoints zijn door ons vandaag bijna allemaal bezocht, maar voor foto's wordt het echt wachten tot morgen ben ik bang. Dit ding slikt geen Memory Sticks. Onderweg was het vooral heel veel klimmen, we hebben op 9600 ft hoogte gezeten en af en toe lag er nog sneeuw.

Vooraf de pas door Escalante Staircase (of zoiets) was indrukwekkend. Een steile klim over een smal stuk weg met aan weerskanten rotsen.

We hebben hier in Ruby's Inn geluncht en Albert voelde zich niet goed genoeg om nog het Bryce National Park in te rijden. Drie dagen Moab en vandaag weer zo'n pittige rit zijn toch teveel geweest waarschijnlijk. Na het eten werd ik ook nog eens niet lekker, dus voor de tweede keer hebben we de middag slapend door gebracht. Wel in een prachtige omgeving, we staan hier tussen de dennenbomen en hebben prachtige blauwe luchten en een temperatuur van dik 26 graden. Het is wel heel ijl en dat merk je!

Nu gaan we eens aan het buffet, morgenvroeg eerst hier en het park in en dan naar Zion!

Gereden 112 mijl, 172 kilometer.

André Rieu in de States

Posted on [13 mei 2007](#) |

Jawel, André Rieu, oftewel Reejoe zoals ze hier zeggen. Die man lijkt mateloos populair, want we zien hem hier regelmatig langs komen als we zappen. Vanavond is het André Rieu, Homecoming, live (of niet dus) vanuit Maastricht, waar hij keurig ondertiteld vandaan komt, zelfs met Benny Nijman. Die laatste werd in mijn eigen geboortedorp met tomaten en gejoel de feesttent uitgekogeld een aantal jaren geleden, maar hier in Springdale, UT, komt ie zomaar voorbij!

Ja, we zitten in Springdale. Het wordt een beetje rommelig met de verslaglegging, voornamelijk omdat het internet zowel bij Bryce als hier bij Zion waardeloos is. Met veel moeite krijgen we een berichtje op een log geplaatst, maar verder is het niks. Ik ga nu maar offline wat fabrieken en hoop dit morgen in Las Vegas online te krijgen. Ook de routekaartjes zijn er bij blijven zitten en die krijgen jullie nog van me.

Om een lang verhaal kort te maken (beetje dan): we hebben gisteren na ons diner bij Ruby's Inn niet zo gek veel meer gedaan. Op zulke avonden is het best gemakkelijk om Amerikaanse televisie te kijken, vooral de reclames zijn er grappig. Het koelde enorm af en de nacht was ronduit koud. Omdat je er niet echt op rekent, zet je geen verwarming aan en dan wordt ook zo'n camper een kil, klam ding. Vanmorgen om zeven uur waren we klaar wakker en zijn we direct aan de slag gegaan. Douchen, twee grote mugs koffie zetten, de camper afkoppelen en wegwezen. Om kwart over zeven reden we door de poort bij Bryce Canyon National Park. Zo vroeg dat de ranger haar

hokje nog aan het openen was. We konden zo doorrijden. We zijn in één ruk naar boven gereden naar het eind van het park, om op de terugweg te stoppen bij alle viewpoints. Al snel zagen we de eerste hertjes over de weg lopen en tussen de bomen verdwijnen. Te snel voor de camera, jammer. Er zijn wel wat foto's maar net niet van dat hert wat rustig voor onze camper midden op de weg stond.

Tja, voor Bryce in de vroege ochtend ga ik verwijzen naar de foto's. Het was zo doodstil en zo immens mooi en vooral zo anders dan alle andere parken, dat we blij zijn dat we voor deze ochtend hebben gekozen. Gisterenmiddag waren we gewoon niet fit en nu genieten we met volle teugen. Ondanks de ijzig koude nacht is het al snel weer heel aangenaam buiten. Na twee uurtjes rijden we het park weer uit en bewust rijden we de drukte bij Ruby's Inn voorbij. Na deze natuurpracht even geen mensenmassa. We hebben een lekkere muffin op bij de koffie en daarop houden wij het wel uit tot de lunch met een appeltje tussendoor.

We rijden op ons gemakje naar Zion, ik val af en toe in slaap, want de nacht was niet al te best. Gelukkig ben ik vooral het laatste stuk wel klaarwakker, want het is zo'n leuk stuk! Overal zijn kleine boerderijtjes met paarden, heel veel prachtig gekleurde Paints. Ik vind de paarden hier geweldig, ze zijn niet echt groot, maar hebben zulke leuke kleuren. Waar ik wel van baal, is van de manier waarop de paarden en muil dieren die voor de toeristen hier staan, gehouden worden. De hele dag staan ze opgezadeld in de brandende zon te wachten. Dat zou dus niet moeten mogen, bij ons zou de dierenbescherming erop af worden gestuurd. Soms snap ik dat toch niet in dit zo moderne land. In Phoenix zagen we in een mall hele jonge hondjes spelend in een glazen kistje tentoongesteld worden in de dierenwinkel. Belachelijk, jonge honden moet buiten spelen en rennen, niet in een kistje te koop worden aangeboden, achter glas. Mijn maag draaide er van om daar!

Maar vooruit, 's lands wijs, 's lands eer zullen we maar denken. De dorpjes die we passeren zijn weer typisch Amerikaans platteland met veel rommel rondom de huizen en vooral veel oude kapotte auto's. Je moet het zien om het je voor te kunnen stellen. Na een paar uurtjes rijden we Zion National Park in. De weg tussen Mount Carmel en Zion is al geweldig mooi. Het is hier zo groen tussen alle roze rotsen, prachtig. Als we aankomen bij de entreehokjes mogen we weer op onze Nationale Parkenpas binnen, maar moeten we wel 15 dollar betalen om met onze camper door de tweede tunnel te mogen. De eerste mogen we zo door, bij de tweede moeten alle auto's in de rij staan en wachten tot de andere kant er helemaal door is. We snappen al snel waarom: de tunnel is zo laag en smal dat wij precies middendoor moeten rijden om met het dak niet de tunnel te raken. Wow, dit is spannend en zeker een mijl of nog langer!

Na de tunnel volgt een machtig mooie afdaling met veel haarspeldbochten, waarna we belanden aan de andere kant van het park bij het visitorscenter. We parkeren op de RV parking en besluiten eerst eens een boterhammetje te eten. We hebben nog zo'n lekker bolletje oud bruin uit Torrey en met kaas en jam smaakt het ons prima. We drinken er een beker melk bij en kunnen er weer tegen.

Als we uitstappen, komt de hitte ons tegemoet. Hallo zeg, dit is écht warm, met zo'n lauwe bries, net als we nog wel kennen van vorig jaar in Las Vegas. We lopen naar het visitorscenter en besluiten met de gratis shuttlebussen het park in te gaan. De bus heeft zeven stoppunten, van waaruit je prachtige trails moet kunnen lopen. Nou zijn wij al niet van die wandelaars en met dit weer lijkt het ons al helemaal niet verstandig. We bekijken dus al het moois van uit de bus en zijn vooral erg onder de indruk van Angels Landing, de rots die door veel AA-leden al beklommen moet zijn. Respect mensen, heel veel respect!

Als we terug komen is het pas half twee. Wie de dag vroeg begint Lekker, we halen wat water bij het visitorscenter en lopen dan rustig terug naar de camper. We gaan naar Springdale, het dorpje wat hier direct aan het park grenst. We vinden al meteen onze gereserveerde campground en checken in. Het is maar goed dat we gereserveerd hebben, want hoewel wij geen idee van dag of tijd hebben, blijkt het wel duidelijk dat het weekend is. Het is overal laaiend druk en later op de dag zien we verschillende campers teleurgesteld weer weg rijden.

Wij halen wat van onze nachtrust in. Het wordt een goede gewoonte, siÃ«sta houden met dit hete weer. Onder de airco is het heerlijk slapen en 's avonds zijn we weer fit. Na het dutje draai ik drie trommels was in de drukke laundry. Gezellig is anders trouwens, het lijkt wel of op drukke plaatsen iedereen een beetje chagerijnig wordt. Tijdens het wachten op de was, proberen we in de lobby wat beter internet te krijgen, maar het werkt echt helemaal niet. Nah, dan maar niet, gaan we bij het zwembad lekker zitten wachten met een boek. Het water is verleidelijk, maar de pubertjes die erin liggen zijn niet zo beleefd en hebben het hele bad nodig, dus blijven wij op het droge.

Na het wasgebeuren ga ik douchen, ik voel me klef en daar baal ik van. De douche in de camper is niet ruim, maar wel genoeg om toch lekker privé te kunnen badden. Provisorisch scheer ik nog mijn benen, haal mijn hiel open en föhn mijn haar. En dan ben ik helemaal klaar om te gaan stappen, het is tenslotte zaterdagavond. Mijn lief neemt me mee uit eten i de Spotted Dog, wat volgens het forum eenÂ goed restaurant moet zijn. Nou, niks teveel gezegd hoor. Het restaurant heeft een Frans/Italiaanse kaart en dito

uitstraling en we voelen ons echt 'uit'. We delen samen een verrukkelijk voorgerecht van stokbrood, pommedori-tomaatjes en gebakken brie, met wat noten. Daarnaast is er nog brood met heerlijke knoflook en boter. Albert eet als hoofdgerecht een meer dan uitstekende filet-mignon, aangekleed met van alles en nog wat en ik kies voor de gegrilde zalm met rice-pilaf. Het dessert is een meer dan uitstekende creme-brulee. Alles erg goed!

Na de koffie bellen we nog even met Peet, we hebben hier totaal geen bereik, dus gaan de kwartjes in de pay-phone. Peet klinkt vrolijk, is gisteren met Kory mee naar Highschool geweest, maar zoals Peet is: we lezen het later wel, want hij schrijft makkelijker dan hij door de telefoon praat. Live praat hij trouwens als Brugman, daar mankeert niks aan, we wachten het dus wel af. Van hem horen we dat woensdag al de koeienkeuringen op de fair in Chowchilla zijn. Dat wordt racen tegen de klok als we maandagavond ook nog naar Mama Mia in Las Vegas willen. Ik denk dus dat we de koeien maar overslaan en onze tijd nemen om via Yosemite terug te komen. De Tioga Pass is open en dit is de kans van ons leven om via Death Valley te gaan, nu mag het nog met de camper, in de zomermaanden is het te heet.

We gaan eens lekker slapen hier. Het is warm, er wordt al weer gesproken over recordtemperaturen in Zuid-Utah, wij zullen het eens niet beleven! Amai .. hoe heet zou Vegas zijn?

Gereden: 120 mijl, 192 kilometer.

Sam's Town Hotel and RV Park: het andere Vegas

Posted on [14 mei 2007](#) |

Goedemorgen Nederland! We zijn er weer, deze keer live vanuit Las Vegas waar het nog avond is. Het is donker, de sterren staan aan de hemel en wij wandelen net vanuit de zwoele nacht onze koele camper in.

Tjonge, ik word er poëtisch van vandaag. Nou ja, het was ook wel een leuke dag moet ik zeggen. Vanmorgen zijn we rond negen uur vertrokken in Springdale. Het eerste deel van de rit, zo tot St. George ging nog door een vrij afwisselend en groen landschap. Bij St. George zijn we de snelweg direct afgegaan om boodschappen te gaan doen. Vanaf Moab hadden we geen fatsoenlijke supermarkt meer gezien en er was hier dringend behoefte aan de eerste levensbehoeften zoals sorbetijs, lekkere yoghurtjes, goed brood om te toosten en vooral vers fruit. O ja, en vochtig toiletpapier, want Albert heeft gevoelige biljetjes. We hadden geluk, de supermarkt bleek een Albertson's, een van onze favorieten mét savingscard. Na het shoppen hadden we onszelf een ontbijtje beloofd. Wij op naar de IHOP, waar dikke rijen stonden te wachten. Eh, moederdag, ja!! Dat is het natuurlijk, alle moeders worden hier op ontbijt buiten de deur getrakteerd.

Hallo, daar hebben wij dus helemaal geen zin he? Wij stampen terug naar onze hete camper, gooien de generator aan en laten de airco voluit blazen. Glaasje jus d'orange en een lekkere koffiekoek en ons ontbijt is ook geregeld. Later op de dag zal er best wel wat te eten zijn. We rijden door en snappen eigenlijk niet goed hoe Streets & Tips ons kan vertellen dat we om 9 uur vertrekken en dan om 11.20 uur in Las Vegas moeten staan TomTom geeft dik drie uur op. En nee, we redden het absoluut niet binnen de tijd van S&T, maar dan gaat het kwartje vallen. Natuurlijk komen we wel om 11.20 aan (als we tenminste geen uur geshopt hadden) maar is dat Pacific Time en rekenen wij vanaf Mountain Time. We winnen gewoon een uurtje vandaag.

Na een stevige rit door de woestijn, begeleid door Kenny Rogers en andere countryzangers met hun zoete muziek die ik lekker zit mee te hummen, komen we tegen de middag in Las Vegas aan. Wat een andere wereld is dat toch, die drukke stad met overal reclame-borden na die lange doodse woestijn. Heel Nevada is trouwens direct anders dan Arizona, waar we een stuk doorrijden en Utah, waar we een hele week gezeten hebben. Je komt de staatsgrens over en dan stuit je direct op casino's. Daarna zien we een rij huizen, pal op elkaar gebouwd, met een meter tussenruimte en geen achtertuin, alleen een soort terras, maar wel direct grenzend aan de golfbaan. Dat is dus de tuin, die golfbaan. Het is een aparte wereld van 'snowbirds', mensen die de kou ontvluchten en in de woestijn hun heil zoeken. In de zomer is het hier om te stikken, dus waar ze dan allemaal weer blijven??

Enfin, wij pakken het dit jaar eens anders aan dan de meest LV-gangers. Ik heb vorig jaar op de Strip gelopen en vond het vreselijk. Allemaal drukke gejaagde mensen, op zoek naar tja, naar wat? Het was één grote bewegende massa mensen die zich langs al die hotels bewoog. Het was bloed- en bloedjeheet en als je dan op een camping staat waar je alleen met een trolleybus vol stinkende, zwetende mensen kan komen of met een taxi, dan blijf je óf op die Strip óf je gaat niet meer terug als je eenmaal weer op je camping staat. Het was dus dit jaar de keus: of we huren een auto en gaan alsnog kijken of we die Strip misschien leuk vinden óf we zoeken wat anders.

Het is het laatste geworden. We staan op het RV Park van [Sam's Town Hotel](#) op Boulder Highway, een stuk van de Strip vandaan. Het is een keurig schoon park, waar we uiterst vriendelijk ontvangen zijn. Het ligt direct naar Sam's Town Hotel. We hebben ons eerst geïnstalleerd en voor het eerst de camper een keer op blokken gezet, want het loopt hier wat schuin af. We hebben gewoon water, stroom en kabel TV, maar het Internet wil niet lukken. Dat maakt ons eigenlijk allebei pisinjdig, want hier werd wel duidelijk mee geadverteerd, toch? We frissen ons op, gaan even kijken of het zwembad hier nog wat is en lopen dan langs het kantoor. 'Natuurlijk hebben we WIFI',

zegt de dame vriendelijk en ze geeft ons meteen een papier met informatie mee. En als dat niet lukt, zegt ze, is er in de laundry Internet te vinden net als op heel veel plaatsen in het hotel. We zien wel, eerst maar eens in het hotel kijken, dan komt dat Internet later wel.

We hebben een bonnenboekje meegekregen waarin o.a. een bon zit voor het lunchbuffet, dat lijkt ons wel wat. Ja, ons en al die mensen die bedacht hebben dat het wel héél leuk is om met het hele gezin te gaan brunchen voor 'mothersday'. Tjonge, wat een drukte! Hele grote families met massa's kinderen, geweldig om te zien. Het is hier een grote culturele meltpot, maar het zijn allemaal Amerikanen, geen toerist te vinden, tenminste, geen mensen uit Nederland of omgeving, zover wij kunnen zien. En dat vinden wij helemaal niet erg, nadat we in een rij vanaf Moab steeds dezelfde koppen hebben gezien op dezelfde campgrounds 😊

Wij besluiten het buffet maar tot morgen te laten en gaan naar het foodcourt, waar naast de Panda Express en McDonalds ook een Italiaanse toko zit. We nemen een lekkere punt pepperoni-pizza met een grote Diet Coke en kijken onze ogen uit. 't Is net Center Parcs, zegt Albert, maar dan anders. Wij dachten altijd dat dit soort grote hotels met casino alleen aan de Strip zaten, maar dat is dus absoluut niet zo. Ook hier zijn fonteinën, watershows, heel veel gokkasten, roulette-tafels, pokertafels, grote tv-schermen met de 'horse-races' waarop hier gegokt wordt en weet ik al niet meer. Er zitten een paar hele goede restaurants in het hotel, evenals een bowlingbaan met 56 banen en een bioscoop met 24 zalen. En dus een RV Park ... hoe krijgen ze het verzonnen. Het park is lang niet vol en er moet er nog een aan de andere kant van het hotel zijn. Die op 'Nellis' kreeg wat mindere reviews op RV Park Reviews, dus hebben wij gekozen voor het park op Boulder Highway. Een prachtig plekje voor de shoppers onder ons, want pal tegenover het park zit een gloednieuw Wal Mart Supercenter. We kunnen er bijna de ruiten ingooien, zo dicht bij.

Wij proberen voorzichtig een gokje bij van die goedkope fruitautomaten, vijf cent per gokje is ons genoeg voorlopig. We snappen er eigenlijk geen hout van, maar het is wel leuk om een keer te ondervinden. We gaan nog wat drinken bij de bar buiten en dan besluiten we terug te gaan naar de camper. Ik maak eerst reserveringen voor het diner voor vanavond, bij Billy Bob's Steakhouse. De kaart staat buiten opgesteld en die ziet er geweldig goed uit.

Terug bij de camper trekken we de laptops weer tevoorschijn en ja hoor: WIFI. Wat er in eerste instantie mis ging, weten we niet, maar we hebben een sterke verbinding en moeten via een 'hotelwireless-hotspot' wel betalen, maar daar zitten wij niet zo mee. Betaalde netwerken zijn meestal goed en snel.

Op het AA-forum lezen we dat er paniek in de tent is geweest, omdat onze blogs en de website niet bereikbaar waren. Dat kan af en toe, want onze sites worden gehost door Ekkelenkamp Websolutions en als bij George aldaar de server een keer plat gaat, dan zijn we uit de lucht. Gelukkig gebeurt dat maar zelden, wij zijn erg tevreden, maar soms .. tja, kan altijd. Uit onze onbereikbaarheid volgde trouwens een discussie over het wel of niet bijhouden van een weblog tijdens de vakantie en over het plaatsen van foto's.

Laten we daar duidelijk over zijn: je moet een beetje gek zijn van Internet, je moet het leuk vinden om te schrijven én je moet er de tijd in willen steken. Albert en ik zijn allebei heel gek van Internet, wij hebben elkaar als weduwe en weduwnaar leren kennen op een site voor alleenstaande ouders, zo'n 7 jaar geleden en zie wat er van gekomen is. Wij hebben dus gewoon wat met dit medium. Daarnaast schrijven we allebei heel erg graag. Albertje Kretiek Himself bestaat al heel wat jaren en is begonnen als columnist bij KVV Ridderhof, de korfbalvereniging van Vlaardingen en heeft daarna nog wel wat meer plekje gehad. En ik, tja, ik vind het gewoon leuk, schreef vroeger al hele dagboeken, alleen las niemand ze ooit (hoop ik). Tijd: ja, ook dat, jullie weten inmiddels wel dat we niet van het allersportiefste soort zijn, dus lekker achter die laptops hangen, geeft ons rust, maar ook het idee dat we nog iets nuttigs doen 😊 Maar lieve mensen, voel je op je eigen vakantie alsjeblieft niet verplicht om ook op deze manier te bloggen, hoeft echt niet (hoewel, het is wel leuk voor ons straks!).

Albertje Kretiek zal de hele zomer wel online blijven, als Albert straks in het revalidatiecentrum zit, zal hij dit best als uitlaatklep gebruiken en ik log altijd, het hele jaar door met allerlei zin en onzin rondom de stal en ons leven. Over het uploaden van foto's kan ik kort zijn, op mijn blog staat er hooguit één per dag, want dat kost me teveel tijd. Op [Famipix](#), onze fotosite, gaat dat heel snel. Ik schaal alles daar automatisch terug naar 800 pixels en verder is het een heel makkelijk programma om veel foto's tegelijk online te zetten. Terwijl de foto's uploaden, schrijf ik mijn blog of surf ik rond.

Ik dwaal enorm af ... we zijn dus weer online, maar hebben na het testen van de verbindingen eerst lekker geplonsd in het zwembad hier. Druk gesprek gehad met wat Amerikanen, want op dit RV park zijn toeristen van buiten de States nog een bezienswaardigheid, wij houden daar wel van. De spa was lekker warm en bubbelig en zo waren we weer helemaal opgeladen om wat aan onze sites te doen. We moesten nog haasten om weer fris en fruitig aan het diner te verschijnen. We liepen vanaf het park precies 10 minuten naar Billy Bob en hebben daar genoten van een bijzonder lekkere maaltijd. Er hangen allerlei 'awards' voor beste steakhouse van Las Vegas en weet ik wat, maar het was inderdaad ook fantastisch. Ik heb een aardappelsoep vooraf gehad, waarvan ik nog nooit gehoord had, maar die echt superlekker

was. Als hoofdgerecht had Albert een Gorgonzola-filet en ik had een 'Three of a kind': drie kleine biefstukjes (om te zuigen!) met drie verschillende sauzen. Jammie! Als dessert hebben we samen een stuk carrotcake (worteltjestaart!) gedeeld, maar zelfs samen kregen we het met geen mogelijkheid op. Véél te veel.

Na nog een uurtje rondhangen in het casino en wat dollars kapot slaan op de automaten, hadden we het wel gezien. Morgen weer een lange dag, want dan gaan we met Erik en de kinderen eten bij het buffet van Mandalay Bay en daarna naar Mama Mia. Ik, die zo twijfelde over weer naar dat akelige Las Vegas, vind dit wel leuk! Nu kan ik zo vanuit mijn campertje naar het zwembad en de gokautomaten (mensen kijken!) En naar de restaurants. En hier komen mensen duidelijk om een middagje, avondje of weekendje uit te zijn, niet om in korte tijd zoveel mogelijk te zien en te jagen langs alle bezienswaardigheden. Kortom: ik heb het weer prima naar mijn zin! Enne, Rob en Annie: dit park is geen resort á la Oasis, maar het is hier prima vertoeven! Alles is netjes, schoon, lekker zwembadje, supersnel Internet, alleen geen picknicktafels. Wij hebben dat deze vakantie al eerder gehad en doen het met een tafeltje van 19 dollar van de Wal*Mart, dus lopend te halen hier!

Gereden: 163 mijl, 260 kilometer.

Mama Mia

Posted on [14 mei 2007](#) |

We zijn net terug van de Strip. Na een tip van Oldie op het AA-forum, die we inmiddels kennen als Erik en papa van Marloes en Koen, hebben we kaartjes geboekt voor de musical Mama Mia. In het immens grote Mandelay Bay Theater draait deze show al een hele tijd en daarom wellicht waren de kaartjes in de aanbieding voor half geld. Wij zaten vooraan, helemaal op de eerste rij. Het was super! Sprankelend, ontroerend, dynamisch, komisch, alles zat er in. En dat allemaal met de voor onze generatie natuurlijk superbekende muziek van Abba. Het is geweldig om te zien hoe ze bestaande liedjes zo kunnen gebruiken en naadloos kunnen invoegen in een verhaal. We zaten bijna in de orkestbak en konden ook heel goed zien hoe de orkestleider helemaal opging in zijn muziek. Het is ongelooflijk hoeveel liedjes van Abba er vanavond voorbij kwamen. Dit was een geweldige avond uit, afgesloten met een gezellig drankje met Erik, Marloes en Koen.

De dag begon heel rustig, na een lekker nachtje met af en toe een loeiende sirene op de achtergrond (tja, dit is Las Vegas) hebben we eerst een paar uur getrut in de camper. Om half een zaten we in de shuttlebus naar de Strip. Dit keer geen afgeladen volle gammele trolley, maar een luxe touringcar voorzien van airconditioning. Precies op tijd. Er rijden er verschillende hier, zowel naar de Strip als downtown.

Op de strip aangekomen besluiten we uit te stappen bij Bill's Gambling Hall en Saloon in plaats van bij Tropicana. We willen weleens wat meer zien dan vorig jaar. Het is warm, maar niet zo bloedverzengend heet als vorig jaar. We

wandelen richting Paris en besluiten in een opwelling eens luxe te gaan lunchen in de Eiffeltoren. We worden heel chique naar boven gebracht, waar we al direct uit de lift een amuse van zalm krijgen aangeboden. Als we aan tafel gaan, zien we van bovenaf het Bellagio met de grote vijver van de fontein. Vanaf deze hoogte zie je precies wat er onder water allemaal zit aan ijzerwerk.

Dit is chique lunchen hoor, in de korte broek op Teva's. We krijgen een amuse, waarvan we de smaak niet herkennen, maar wat dus foi gras blijkt te zijn. Ai, dat's eigenlijk tegen het principe, van die arme gansjes, maar wel lekker. We kiezen voor een champignonsoep vooraf en Albert eet een salade met kip en ik ga voor de zalm sandwich. Het heeft allemaal veel chiquere namen, maar dat is niet belangrijk, dat zien we vooral aan de rekening 😊 De plek was prachtig, het gevoel heel goed en het eten lekker en vooral niet te zwaar.

Als we weer buiten komen, is het weer heet, veel heter dan voor de lunch. We vluchten al vrij snel het gloednieuwe winkelcentrum van Planet Hollywood binnen. Leuk, een soort kopie van wat we al een beetje kennen van Ceasars Palace. Het is er in elk geval lekker koel! Ik scoor eindelijk een leuk zwemshort met bijpassende tankini voor Esmee en krijg er nog een grote strandtas bij cadeau. Dat's nou eigenlijk net niet handig vandaag, die moet de hele dag nog mee. Ik prop dus gewoon mijn eigen handtas in de strandtas en sjouw dat grote ding mee.

We wagen in PH nog een gokje en drinken er een frappuccino, waarvan achteraf gezien mijn bloedsuiker flink doorschiet. Even corrigeren dus. De wandeling naar Mandalay Bay in de felle zon is moordend. Bij Excalibur geven we het op en stappen we lekker in de tram, die ons zo naar ons plekje zoeft. Zodoende zijn we bijna een uur te vroeg, we hebben om vijf uur afgesproken met de Oldies. We nemen een lekkere koude diet-coke en uiteindelijk komen onze vrienden wat later dan verwacht. Maakt niet uit, we hebben tijd genoeg. Voor Mama Mia gaan we nog met z'n allen naar het dinerbuffet en laten het ons goed smaken.

Na de show en de drankjes, zijn we lekker moe. We nemen direct bij de uitgang van het Mandalay afscheid van Erik en de kids en nemen een taxi naar ons RV park. En nu, nu gaan we slapen! Truste, o nee, fijne dag en tot morgen!

N.B.: we weten nog niet precies wat onze route gaat worden en of we de komende dagen Internet hebben. De koeienshow in Chowchilla is donderdag en we hebben afgesproken daar wel heen te gaan. We zullen dus Yosemite

laten zitten, dat komt óf na het weekend nog óf het schuift weer door naar 2008. Ja, hoor, 2008, want dan gaan we vast weer!

In Chowchilla hebben we in elk geval geen snelle verbinding, daar werken ze nog met rooksignalen en een telefoonlijntje. We proberen zo vaak mogelijk verslag te doen, maar of het lukt? Dat merken jullie vanzelf!

Death Valley en Yosemite

Posted on [17 mei 2007](#) |

Ja, dat was even racen! Veel mensen zullen ons voor gek verklaren, maar wij hebben het wel gedaan, in twee dagen. We zaten dinsdagmorgen in Las Vegas en wilden perse vanavond, woensdag dus, in Chowchilla staan. Morgen is hier op de countryfair de koeienkeuring en dat is voor de familie heel belangrijk. En omdat Peet hier is en overal bij betrokken is, wilden we er gewoon graag zijn.

Nu vinden wij het stuk van Las Vegas via Baker, Barstow en Bakersfield heel saai, die drie B's trokken ons absoluut niet. Dus hebben we de sokken erin gezet en zijn we 's morgens om kwart voor negen uit Vegas vertrokken en via Death Valley richting Yosemite gereden. We hadden afgesproken dat we zouden zien hoever we kwamen. Nou vonden we Death Valley absoluut bijzonder, maar brrr, echt geen plek om nou eens gezellig uit te stappen en te overnachten of te wandelen. Sorry voor de liefhebbers, maar wij houden van groen en bomen en huisjes enzo.

Om half twee stonden we aan de andere kant van Death Valley, na een lange, zware klim voor onze RV en hebben we een eitje gebakken. Rand McNally erop, laptop met Streets & Tips en wat adressen van campgrounds die we op voorhand hadden opgezocht. We besloten het erop te wagen en door te rijden naar June Lake, zodat we vandaag al vroeg de Tioga Pass zouden kunnen rijden. Het is tenslotte best bijzonder dat je met een camper zo vroeg in het jaar zowel Death Valley als de Tioga Pass kan rijden. Na 15 juni (bij sommige verhuurders al na 1 juni) kom je niet meer door Death Valley en dan is de Tioga Pass vaak nog niet open. Death Valley was trouwens nu al heet met zo'n 43 graden Celcius.

We hebben het stuk tussen Lone Pine en June Lake best leuk gereden, het is een gezellig gebied waar best wat te zien is. Precies om 5 uur draaiden we Silver Lake Resort op, na een mislukte poging bij June Lake RV Park (niet onze smaak!). Silver Lake bood alles wat we wilden. Rust, mooie omgeving, gezellige campground, maar geen WIFI. Dus hebben we lekker gelezen, glas rode wijn erbij, heerlijk avondje rust!

USA 2007 - Zuidwest USA - Albert en Monique Tijmes

Vanmorgen reden we al om kwart voor zeven weg en waren we bij de ingang van Yosemite voor er zelfs een ranger was om de entree te vangen. Het was geweldig, zo vroeg in de morgen over de Tioga Pass. Er lag nog veel sneeuw. We hebben bewust Yosemite niet zo uitgebreid gedaan als zou moeten. Er lagen teveel kilometers achter en voor ons, maar het was een geweldige dag met een stop in Yosemite Valley, waar we wat gegeten hebben en wat souvenirs hebben gekocht.

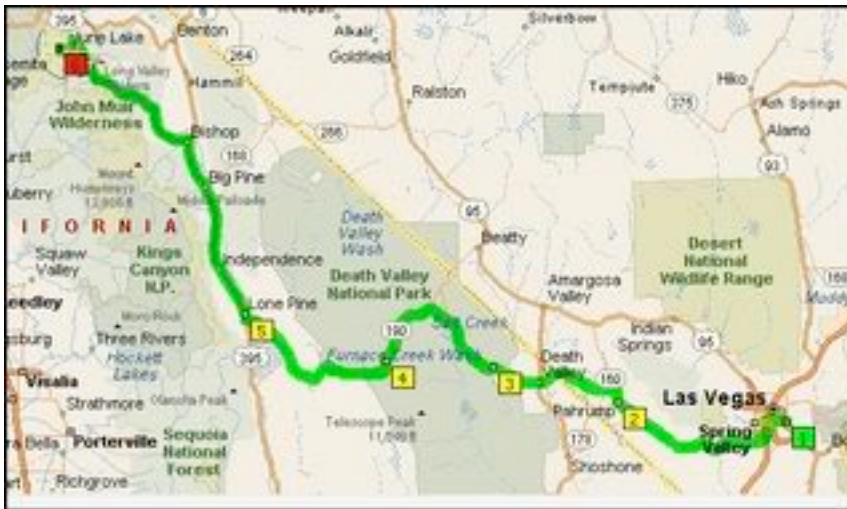
We mochten niet langs de 140 eruit, omdat de brug bij El Portal nog steeds beschadigd is. Voertuigen langer dan 28 ft mogen er niet over. We zijn dus via Oakhurst gereden over de 41. Helaas mochten we ook niet naar Mariposa Grove, daar mogen tussen 9 en 4 geen voertuigen komen die langer zijn dan 23 ft. Toch iets om voor een volgende keer rekening mee te houden. Natuurlijk kom je met shuttles overal, maar dat bewaren wij voor volgend jaar. Yosemite was een moeilijke gok dit jaar en we zijn al blij dat we er een dagje geweest zijn.

Halverwege de middag stonden we na een lunch in Madera bij Dick en Elly in Chowchilla op de stoep. Heerlijk om weer 'thuis' te komen en natuurlijk heel fijn om Peet weer te zien. Vanavond lekker bij Pedro's gegeten, dat wordt hier ook traditie. Na het eten zijn we nog even naar het fairterrein geweest, maar alle (klein)kinderen waren al naar huis. Even snel bij Dick en Valerie langs geweest om ze gedag te zeggen. Gelukkig waren alle vijf de kinderen nog op, leuk om ze weer te zien. Cole wilde me meteen een jong poesje aansmeren, maar gelukkig geloofde hij dat ik dat niet mee in het vliegtuig mocht nemen.

Morgenvroeg halen we in Chowchilla een auto op, zodat we de komende dagen lekker vrij zijn om te gaan en staan waar we willen. Ik ga nu lekker slapen! Morgen om zeven uur moeten we al mee naar de fair, we ontbijten daar met z'n allen en wij moeten de breakfast-burrito's ophalen bij Carl's Jr.

Reken de komende dagen niet te vast op ons! Foto's gaat even niet lukken, komt vast nog wel, we gaan gewoon met de laptop bij Starbucks zitten;-) Dit gaat even vanaf Elly's PC en die is niet zo heel snel ...

Gereden van Las Vegas naar June Lake: 422 mijl, 675 kilometer. Getankt: 59 gallon, \$ 190 is 223 liter voor 141 euro.

Gereden van June Lake naar Chowchilla: 202 mijl, 323 kilometer. Getankt: 12 gallon, \$ 50 in Yosemite \$ 4,01 (snel gestopt!), dit is 45 liter voor 68 euro. Weer getankt: 59 gallon voor \$ 200,00, dat is 223 liter voor 150 euro.

Even snel tussen koeien en winkelen door

Posted on [18 mei 2007](#) |

Lokatie is Starbucks, Merced, California, tijd is 16.40 uur plaatselijke tijd en het is buiten zo'n 30 graden. Perfect weer, dit is echt zo geweldig lekker, de hele tijd al. Ik hou het kort, want vanavond is BBQ met Case en Darcy en hun kleintje Mahkenna, op uitnodiging van Ben, de voorman waar Peet constant mee gewerkt heeft. Ben is vrijgezel, gooit een berg hamburgers en broodjes binnen en zegt tegen Elly: 'you fix them tonight, for Peet and his mom and

dad, OK?' Ben is personeel en volgens mij de enige die miss Elly durft te zeggen wat ze moet doen 😊

Gisteren zijn we de hele dag op de fair geweest voor de koeienkeuring, foto's staan inmiddels online. Bijzonder om te zien hoe dat er allemaal aan toe gaat. Eerst worden de koeien gekeurd, allemaal voorgebracht door kinderen van zo'n 10 tot 18 jaar. Daarna gaat het nog veel meer om de de kinderen dat doen, showmanship is een heel belangrijk onderdeel. De Vlot- en Nieuwkoopkids deden het erg goed en oma was apetrots. Gisterenavond zijn de koeien verkocht op een veiling. Dat ging dus echt met zo'n hele snelle ratelende veilingmeester zoals je weleens op TV ziet. Karly, de dochter van mijn vriendin Trudy (ik schrijf al 24 jaar met haar!), won met haar koe. Ze was supreme grand champion en haar koe bracht ook het meeste op, 5000 dollar. Ze heeft zelf haar koe moeten kopen en als 14-jarige betaalt ze dan ook alle kosten ervan. Het is dus mooi dat ze er zoveel voor beurt. Samen met haar ooms mocht ze op de foto, want dat zijn de fokkers van de koe en die delen in de eer.

De fair stelde niet zoveel voor, beetje ouderwetse kermis, maar wel gezellig. Vandaag is winkeldag, stapels ziploczakjes, wat medicijnen en souvenirs hebben we vanmiddag gekocht. We hebben een 'gratis' huurauto, we betalen alleen de verzekering, omdat de Vlots zulke goede klanten zijn bij Bob Silva, de autozaak in Chowchilla. We toeren dus lekker zelf rond hier. Misschien ga ik vanavond na de barbecue nog wel even naar de Western Fun Night op de fair, met Peet en de kids van Dick. We zien wel.

Ik hou het even heel kort! Albert is druk in gesprek met een halve Texaan/ Italiaan, maar ik denk dat Elly wacht op haar boodschappen voor het eten!

En we tellen af ...

Posted on [21 mei 2007](#) |

Alweer bijna om, die vier weken. Na een aantal dagen in de polder tussen de koeien, zitten we nu weer langs de snelweg en bij de grote winkels. Altijd al dol geweest op afwisseling! Het is lekker om niet meteen uit Chowchilla naar huis te moeten, zoals vorig jaar, maar om gewoon alles even weer te laten bezinken en de tijd te nemen om alles in te pakken en op te ruimen voor we de camper gaan inleveren. Vanmorgen zijn we dus vertrokken bij Dick en Elly en naar Gilroy gereden, een mooie plek om nog even te shoppen voor de nodige spijkerbroeken voor Peet en nog wat frutsels én niet te ver van de camperverhuur vandaag voor woensdag. We staan bij een truckstop mét RV Park en restaurants, zodat we ook niet meer hoeven inkopen en koken. Dit Garlic Farm RV Park ligt vrij dicht bij de Highway 101, maar ach, wat herrie op de weg zijn wij wel gewend als bewoners van de Parkweg en bijna de A2.

Toen we hier vanmiddag aankwamen na wat gewinkel en een lekkere lunch bij Applebee's bleek het WIFI niet te werken. Wij een beetje upset, want goed internet was een van de redenen om hier eens lekker een tijdje te gaan staan. We lopen allemaal achter met onze foto's en onze verhalen en er is nog een en ander op te zoeken en uit te zoeken voor we weer naar huis vliegen. Onze vlucht lijkt nog steeds niet veranderd, dat is al een heel groot voordeel. Maar vooruit, de man hier op kantoor bleek uiterst geduldig en

behulpzaam, maar ook met hem kwamen we er niet helemaal uit. Er lijkt een storing gezeten te hebben bij Linkspot, want ineens werkte alles toch. Nu zitten we dus met z'n drieën online, het is hier muisstil in de camper. Je hoort alleen toetsen zachtjes rammelen. We hebben wel lekker gegeten net bij Jeffrey's, het restaurant hier bij de truckstop.

Tja, wat valt er te vertellen? Veel bijzondere dingen hebben we niet gedaan, de afgelopen dagen, maar het was wel heel gezellig allemaal. Ik wil graag even terug komen op de koeienkeuring, want ook voor mij was het allemaal best nieuw wat daar gebeurde. Natuurlijk hebben we later veel uitleg gekregen van de vrienden daar, over hoe dat nu allemaal werkt. Je moet het eigenlijk zien als een soort 'sport', waar de kinderen veel tijd in stoppen en waar ze zowel eer als geld mee kunnen verdienen (en verliezen).

Ten eerste zijn er twee verenigingen: de 4-H is voor de jongere kinderen, zo'n beetje tot ze naar Highschool gaan. Zeg maar tot een jaar of 14, ze zitten dan nog op Junior High. Dit zijn de kinderen die op de foto's de witte overhemden en de groene petjes enzo dragen. Er zijn verschillende afdelingen van, naar plaats ingedeeld. De oudere kinderen, vanaf een jaar of 14, 15 zijn lid van de FFA, de Future Farmers of America. Dit zijn de blauwe jassen, achterop staat ook bij welke afdeling/plaats ze horen.

De kinderen kopen een kalfje van een paar maanden in deze periode. Dat kalfje moeten ze verzorgen, eten geven, op tijd laten inenten en alles wat er bij hoort. In september gaat het kalfje voor het eerst mee naar een show, op de Madera Fair. Als het kalfje dan een jaar oud is, gaat het weer mee naar de shows in Los Banos en Chowchilla. De jury kijkt dan zo'n beestje van alle kanten aan en dat duurt en blijft duren. Het gaat er superserius aan toe en het is niet niks, als je wint! En Als je dan in je eigen groep al gewonnen hebt, bijvoorbeeld in 4-H, mag je als beste en reserve-beste ook nog tegen de besten van FFA. Wie dan wint, heeft de kampioen van de jaarlingen. Maar hetzelfde wordt ook nog herhaald met alle 'heiffers', de tweejarige koeien, oftewel vaarzen. Deze beestjes zijn al meteen stukken groter en zijn al dicht aan hun eerste kalfje toe. Ook het laten dekken van de koeien is de verantwoordelijkheid van de kinderen zelf, kost natuurlijk ook geld. De vaarzen worden geshowd door dezelfde kinderen als de jaarlingen, want ze kopen elk jaar zo een nieuw kalf.

De winnaar van alle dieren wordt de Supreme Grand Champion. Dit jaar was dat de vaars van Karly, de kleindochter van Dick en Elly. Karly's moeder Trudy heeft mij als 17-jarige tijdens mijn allereerste Amerika-reis met mijn ouders een week op sleeptouw genomen en dat heeft geresulteerd in een penvriendschap die al jaren stand houdt. De laatste jaren komt er van

schrijven niks meer, maar gelukkig zien we elkaar nu regelmatig. Trudy heeft een paar keer Nederland bezocht, want ook haar man Gary is weer een kind van Nederlandse ouders en zijn vader heeft mijn pa vroeger zelfs leren auto rijden. De wereld is klein ... Het is heerlijk om Trudy zo weer te zien. Ik heb deze week geen titels bij alle foto's gezet, maar ik zal hier een fotootje van Trudy boven zetten, onze vriendschap is heel belangrijk voor me.

Ook Karly's grote zus Kory doet het erg goed met haar koeien. De nichtjes Samantha en Cassidy en ook neef DJ slepen ook wat prijzen in de wacht. De laatste drie zijn kinderen van Dirk, de oudere broer van Trudy. Ook zus Lenie levert haar aandeel in de persoon van Keagan, haar veertienjarige zoon die thuis 'niet in de koeien' zit, maar bij oom Dirk en oom Case wel een koe heeft gekocht.

Na de keuring van de koeien, duurt het nog veel langer voor de beste showmanshipkids bekend zijn. Karly wint in haar groep, ze doet het echt super, net als DJ die bij de jongeren wint. Uiteindelijk moeten ze een ouder meisje voor laten gaan als winnaar, als beste 'showman', maar Kory zit er als derde heel dicht bij. Die kinderen moeten echt heel lang strak voor zich uit kijkend zo'n koe helemaal perfect rondjes laten lopen, op tijd stil laten staan en ook nog met koeien van anderen rondsjouwen, bewonderenswaardig.

Want ja, natuurlijk zal het makkelijker zijn als je vader thuis 3000 melkkoeien en 26000 kalveren heeft staan, zoals de kids van de Vlot Brothers ondervinden, maar ook die kids moeten er veel zelf voor doen. De meiden van Trudy hebben hun kalveren ook bij huis en stoppen er elk jaar weer centjes in.

En dan komt het moment van afscheid nemen, want de tweejarige koeien worden ook weer verkocht, de meesten tenminste. 's Avonds is de cow-sale en dat is helemaal een merkwaardig spektakel. Karly's koe gaat als grand-champion als eerste, voor 5000 dollar. De winst is dus voor haar, zo kan ze de kosten van opfok en dekking betalen en weer een nieuw kalf kopen. En soms kopen mensen een koe en gaat de koe 'back to the floor'. Dat snapten we dus helemaal niet. Nu blijkt dat er een grondprijs gesteld wordt door de fokker van de koe. Degene die er bovenuit gaat bieden kan de koe of mee naar huis nemen en de volle mep betalen óf de koe terug geven aan de vloer. Dat betekent dat de fokker de koe terug koopt en het bedrag wat boven de vloerprijs geboden is, naar het kind gaat wat de koe heeft geshowd en al het werk eraan gehad heeft. Bijvoorbeeld: Keagans koe werd voor 2500 dollar ingezet door Dirk en Case als fokkers, Trudy en Gary boden 3400 dollar voor het dier en zonden het terug naar de vloer. Dat betekent dat Dirk en Case het dier terug kopen voor 2500 dollar en dat Trudy en Gary 900 dollar aan

Keagan betalen als een soort 'sponsors'. Zo steunen veel mensen deze kinderen en houden zo de traditie levend. De kinderen gebruiken vaak de opbrengst ook voor hun studie.

Naast al deze handel werden ook nog diverse studiebeurzen uitgereikt aan de oudste groep, betaald uit advertentiegelden in het programmaboekje. Zo sprokkelen veel kinderen studiegeld bij elkaar. Het is een wereld apart!

Na deze drukke, stoffige dag werd het tijd voor een luierdagje. Vrijdagmorgen ruimen we de boel wat op, draai ik wat was en tegen de middag gaan we naar Merced voor wat boodschappen en ons bezoekje aan Starbucks. Vrijdagavond hebben we een hele gezellig avond gehad toen Dirk en de kids en ook Lenie en Keagan hamburgers kwamen eten. Ook G., het zoontje van Trudy was erbij. Op zaterdagmorgen zijn we met Dick naar de parade gegaan in Chowchilla. Leuk om te zien! Veel oude auto's, wat muziekbands, een paar 'floats' van diverse kerken en paarden. Toch apart, op zo'n boulevard vol palmbomen.

Daarna werd het een zootje. We hadden Elly beloofd 19 maaltijden op te halen op de fair, ze waren gratis, de tickets waren door Case geregeld en wij stonden in de rij. Na 20 minuten bleek dat we in de verkeerde rij stonden en werden we terug gestuurd naar de rij voor de sponsors. Ook daar hoorden we blijkbaar niet en Albert en ik gaven het op. We zijn demonstratief gaan zitten en hebben Dick en Peet op het kantoor van de Fairgrounds alles laten regelen. Ondertussen kwam Trudy roepen, er was plek in de schaduw onder een boom en er was koud drinken. Beter werk! Na nog een half uur vechten om van het terrein af te komen, konden we eindelijk weer naar huis. 's Middags zijn we weer terug naar Merced gegaan, met Peet deze keer, voor wat souvenirs.

De zondag hebben we doorgebracht met de traditionele kerkgang, blijft bijzonder daar, die luxe banken en power-pointpresentaties. Na een luie middag, met een bliksembezoek aan Case en Darcy, zijn we 's avonds naar Farnesis gegaan, Chowchilla's enige steakhouse. En dat was leuk! We waren met 19 mensen, allemaal Nieuwkoopers en Vlotjes én Ben, de voorman van de ranch, waar Peet heel veel plezier mee gehad heeft. Het was zo ontzettend leuk, gezellig! Het wordt ieder jaar toch leuker, je kent elkaar beter, je ziet de kinderen opgroeien en het is vertrouwd. Peet is zeer gewaardeerd daar, dat is wel heel duidelijk. Als we er zo een paar hadden, konden er een heel stel uit, is een uitspraak ... En hij mag terugkomen, wanneer hij maar wil, zegt Case, maar dan wel voor een jaar, minstens! Het is voor ons als ouders super dat we zoveel complimenten krijgen over hem. Hij is slim, werkt hard en heeft zich heel sociaal opgesteld. Supergevoel, net als trouwens de

manier waarop hij 's morgens uit de kerk door andere jongens werd uitgenodigd om met hen mee thuis te gaan eten en daarna naar de Fair te gaan. Hup, daar gaat je knul met een paar Amerikaanse jongeren weg. En ze zien er allemaal zo leuk Hollands uit, zo klinken trouwens ook de namen. De Vanderdussens, de Diepensloots, de Dejagers, het is één grote Hollandse boerenkliek daar.

En dan moeten wij dus weer afscheid nemen van iedereen. Voor ons niet zo heel moeilijk, wij roepen vrolijk dat we volgend jaar weer komen. En zoals Dirk zegt: niet meer met de fair, want dan is het veel te druk voor iedereen. Komt goed, we komen volgend jaar wat later. Peet heeft het er moeilijk mee, hij vond het moeilijk om te gaan, maar nog moeilijker om te vertrekken nu. Mooi, goed teken, hij heeft het goed gehad!

Wij hebben vanmorgen afscheid genomen van Dick en Elly, Ben en Case kwamen nog snel even langs en toen was het dus bye, bye Chowchilla. Pff, da's elke keer weer slikken!

O ja, bak van de dag! Albert heeft vanmorgen eerst de pot in de camper volgeschoten, daarna bij Elly een pot volgewerkt en we zijn nog niet in Los Banos of er breekt paniek uit in de tent. Albert zegt: 'Alsjeblieft Mo, als je een plekkie ziet om te stoppen, zeg het dan'! Dus ik braaf bij het eerste stukje asfalt of beton wat ik naast de highway zie een teken geven. Die camper wordt aan de kant gesleurd, er wordt geremd, alles duvelt van de banken en weet ik wat af en Albert rent naar achteren. Het duurt eeuwen voor hij weer tevoorschijn komt. Hij gaat zitten en zegt dan heel droog: ik zie een auto in mijn spiegel, achter ons. Highway Patrol, geloof ik. En ja hoor, ik kijk in mijn spiegel en daar komt oom Agent aan. Peet doet de deur open en vertelt netjes dat er van wat viel en dat we even de boel beter vastgezet hebben. Niks over die beer van Albert gezegd. De agent vraagt wel drie keer of we allemaal in orde zijn en ik bedank hem keurig voor z'n bezorgdheid, wat hij wel lijkt te waarderen, want hij groet vriendelijk en vertrekt. Wij liggen helemaal in een deuk! Albertjes krampjes waren meteen over!

En nu, nu gaan we aftellen. Morgen wassen, camper schoonmaken, inpakken en ons laatste nachtje in ons huis op wielen

Gereden: 80 mijl, 128 kilometer.

Gepakt en gezakt

Posted on [22 mei 2007](#) |

Nou, daar zitten we dan, gepakt en gezakt. Alle kisten zijn leeg hier, we leven weer uit de toiletas en een beetje uit de handbagage die klaar staat. Er staat nog één koffer waar morgen de vuile was nog in kan en de laptops staan natuurlijk nog op tafel, want die kunnen we slecht missen.

We hebben vandaag niets bijzonders gedaan. Vanmorgen heb ik vier trommels was gedraaid en daarna mijn nog half volle verpakkingen met wasmiddel (kleur, wit, donker en bleach) weg gegeven aan een mevrouw in de laundry, die er erg blij mee leek. Ik vind het gewoon zo zonde om dat soort dingen weg te gooien en gelukkig staan veel andere dingen weer bij Dick en Elly in de opslag. Jammer wel van de stoeltjes, want juist nu treffen we weer een campground zonder picknicktafel en zitten wij dus al zonder stoelen, die in Chowchilla zijn gebleven. Het weer was heerlijk hier, maar wij hebben de hele dag binnen gehangen.

Het is toch een hele klus, zo'n camper na vier weken helemaal leeg pakken en uit alle hoeken komen dan toch weer dingen die gekocht zijn voor thuis en tasjes met souvenirjes. Riep ik wekenlang dat we ruimte genoeg hadden in de koffers, vanmiddag werd het weer heel erg twijfelen of het wel allemaal zou gaan lukken. Het lijkt te gaan passen, maar dat mag ook wel, we hebben met drie man vijf grote koffers 😞

Het ontbijt hebben we, net als het diner vanavond, gebruikt bij het restaurant hier op het complex en tussendoor hebben we genoten van een heerlijke ice-creamshake van Carl's Junior. We staan hier echt midden tussen de fastfoodtenten, erg verleidelijk allemaal. Als je buiten komt, val je om van de knoflooklucht, dit is echt knoflookcountry hier.

Nog één nachtje in ons knusse kleine bedje en dan is het morgen zover. We moeten een klein uurtje rijden richting San Francisco, waar we in Hayward de camper gaan inleveren. Daarna zullen de mensen van Road Bear ons naar het vliegveld brengen. We hebben nog niet online ingecheckt, maar wel goed

de boekingsstatus in de gaten gehouden. Het lijkt er toch op dat we echt KLM gaan vliegen morgen, rechtstreeks gelukkig.

Terwijl ik zit te bloggen, is Peet weer druk met bellen. Zijn Amerikaanse mobieltje heeft zijn geld wel opgeleverd, hij belt hier voor een prikkie. Elly stond op z'n voicemail en die belt hij dus terug, ze vindt het maar akelig stil in huis nu iedereen weg is. En Elly vertelt weer dat Ben vandaag al een paar keer heeft laten weten dat hij het maar niks vindt dat Peet weer weg is, die twee kerels konden het super met elkaar vinden. Ben is de voorman op de ranch, hij is 29, geboren in Amerika, maar van Mexicaanse afkomst. Door zijn achtergrond is hij de perfecte man om de ruim 100 Mexicanen die er werken aan te sturen, maar hij heeft erg genoten van de samenwerking met Peet. Peet belt ben even terug om nog even bij te praten en mailadressen uit te wisselen. Ben zou het liefst hebben dat Peet in vaste dienst zou komen op de ranch, maar dat zien we toch allemaal nog even niet zitten. We vertellen Ben dat hij beter een keer naar Nederland kan komen voor een vakantie bij ons!

Tot zover, morgen zullen we best nog even online zijn, is het niet hier vanaf de camping, dan wel vanaf de lounge van NWA op het vliegveld.

En weer veilig thuis

Posted on [24 mei 2007](#) |

Tsja, daar zitten we dan. Ik heb altijd een kater als ik thuis kom. Zo'n reis, waar je zo lang naar uitkijkt, vliegt weer om. Het is heerlijk om de meiden weer te zien, morgen gaan we naar 'onze jongens', zoals we de paarden vaak noemen, maar verder is het meteen weer in de dagelijkse zorg en beslommering. Om nog maar niet te praten van vier koffers die moeten worden uitgepakt ... mijn winterkleden moeten zelfs nog uit mijn kast voor mijn zomerkleden erin gaan passen.

Het liep allemaal wel vlot hoor. Gisterenmorgen hebben we de laatste dingen in de camper opgeruimd, de vuile was (klein beetje) nog verzameld en ingepakt en de dweil door de tent gehaald. Peet heeft bij Carl's Jr. verse koffie gehaald, dat was net zo ver als thuis van het terras naar de keuken 😊 Daarna zijn we via de 101 North en de 880 richting Oakland naar Hayward gereden. Na het vullen van de propaantank en de laatste keer tanken, stonden we om kwart voor tien bij Road Bear op de stoep. Bij Starbucks naast het tankstation heb ik snel wat koeken als ontbijt gehaald, want een uitgebreid ontbijt bij Denny's zat er niet meer in.

De vuile lakens en handdoeken van Road Bear mochten bij de was gezet worden, de camper is door Aldie geïnspecteerd en volledig schadevrij en in
USA 2007 - Zuidwest USA - Albert en Monique Tijmes

orde bevonden en de kosten van de schade van de slide-out zijn vergoed. Behalve dan de niet-geautoriseerde 200 dollar, daar zullen we overheen moeten stappen, beetje eigen schuld.

Bij Road Bear drinken we koffie met nog twee Nederlandse echtparen, die beiden een C-klasse camper op de fabriek van Coachmen in Middlebury gehaald hebben en die in zes weken tijd naar San Francisco hebben gereden. Deze mensen hebben veel gezien, maar ook veel slecht weer gehad in het begin van hun reis. Sneeuw, hagelstenen zo groot dat de dakluiken beschadigd waren en zelfs rakelings gemist door een tornado, alles hebben ze gezien. Denk toch niet dat dat iets voor ons is. Maar verder wel lekker goedkoop hoor, een van de mannen vertelde dat ze een C-klasse zes weken hadden voor 1700 euro, de allergrootste. Da's mooi geen geld, toch?

We zijn met de shuttle van Road Bear afgezet op de luchthaven, waar we snel ingecheckt waren en direct achter de incheckbalies door security gingen. Dat ging even wat minder, ik ben eruit gepikt, omdat alles piepte. Het bleek niet aan mijn ketting te liggen en ook niet aan de kwartjes in mijn broekzak, dus dacht ik dat het wel de insulinepomp zou zijn. Nou, ik kreeg geen tweede kans, ik werd apart genomen en door een vrouw met een handscanner helemaal gepiept. En ja, ik piepte inderdaad nog steeds en dan gaan ze voelen (wel heel netjes hoor, met de achterkant van de hand). Het bleek te liggen aan de tetsen op mijn spijkerbroek. Nah, ook weer eens meegemaakt. De douane in San Francisco straalt veel meer vriendelijkheid uit dan in LA of Minneapolis, dus ik vond dit niet zo'n ramp.

Na een paar uurtjes internetten en MSN-en met Saskia en Esmee in de NWA-lounge, werd het boardingtijd. Het boarden begon pas rond half drie, terwijl er op de ticketes 2.10 uur stond. Niet erg, om drie uur zat iedereen erin en we vertrokken keurig op tijd. Er werd direct gezegd dat we een heel gunstige wind hadden en dat de vlucht maar 9 uur en 15 minuten zou duren, in plaats van ruim 10 uur. Lekker! De tweede verrassing was dat deze 747 al gerenoveerd was en dus voorzien van de nieuwe World Business Class-stoelen met allerlei elektronische verstelmogelijkheden én een uitgebreid entertainmentsysteem met films, muziek, televisieseries en spelletjes. Eerlijk: die stoelen zitten best prima, maar liggen is drie keer niks. De voetensteun gaat niet ver genoeg omhoog en je hebt slapend het gevoel dat je eruit glijdt. En slapen in een vliegtuig is toch al niks voor mij ...

Na het diner, bestaande uit drie gangen, ging iedereen dan ook plat en gingen de luiken dicht. Ik heb hooguit een uurtje geslapen en helaas ook Albert wakker gehouden. Wij zaten op stoel 4 E en F en dat zijn de enige stoelen in de BC die in het midden staan en helaas ook geen aparte

airconditioning hebben. Oma een stuk voor ons had geklaagd over de kou, dus ging de temperatuur richting bejaardenhuisniveau. Uiteindelijk is dit wel omlaag gezet weer, maar het was niet echt lekker, die warmte.

Na een lekker ontbijt stonden we om 10 uur precies op Schiphol. We waren als eerste het toestel uit, na overigens nog herkend te zijn in het vliegtuig door leden van het AA-forum (Else). Grappig, de Nieuwenoordjes worden beroemd;-) Bij Schipholtaxi werden we tot onze verrassing opgehaald door dezelfde taxichauffeur als die ons vorig jaar bracht en ophaalde. Gezellig, hij heeft ons keurig thuisgebracht en koffie mee gedronken. En nu? Nu hoor ik mijn mannetje snurken op de bank. We hebben vanmiddag al een paar uurtjes geslapen, maar gaan nu op keurig Nederlandse tijd proberen de nacht vol te maken!